

บทนำ

The Crowd Bar

“ไอ้เหี้ยเอ็ง!”

“มึงสิเหี้ย” หมัดลุ่นๆ กระแทกเข้าที่มุมปากของคนทีตะโกนลั่น
ถึงคำว่าไอ้เหี้ยเอ็ง เจ้าของชื้อเอ็งอย่างอครากระทืบซ้ำ ก่อนลากไอ้
เวรนั้นออกมาจากร้าน

ร้านที่เขากับมันเป็นเจ้าของร่วมกัน

นอกใจ

เขาจับได้ ครั้งที่เท่าไรแล้วก็ไม่รู้ “มึงออกไปให้พ้นร้านกูเลย
นะ”

“ร้านมึงคนเดียวหรือไง” อีกฝ่ายสวนหมัดกลับเข้าที่ตำแหน่ง
เดียวกัน เสียงเพลงที่ดังกระหึ่มดูเหมือนจะกลบเสียงคนสองคนตีกัน
ไว้ไม่อยู่ อครามินง สะบัดหัวไล่อาการเจ็บปวดเพราะปากแตก

อะดรีนาลีนเขาหลังเพราะโกรธจัด สตินึกคิดเหลือน้อยเต็มที
ແหลก-ແປ່ນ-ແหลก

“มึงเอามันมานอนในที่ของกูได้ยังไง สันดาน!”

“ก็เพราะมึงเป็นอย่างเงี้ยเอ็ง กูเอาไม่ลง!”

“กูเป็นยังงี้มึงพูดมาดิ พูดมา!” อคราตรงเข้ากระชากคอคนตรงหน้า ดวงตาร้อนผ่าวแดงกำ่า เส้นผมเปียกชื้นไปด้วยเหงื่อปรกไปทั่วหน้าผากได้รูป

เขาไม่ได้สนใจด้วยซ้ำว่าใครยกโทรศัพท์มาอัดคลิปบันทึกภาพเขาไว้ รวมถึงไม่ได้สนใจว่าใครกำลังมองอยู่ด้วย

“มึงไม่น่ารัก”

“...” เขาเจิบบนิ่งเป็นคำตอบ มองโล่รอยสักที่ท่อนแขน เสือกล้ำมสีดำเว้าแขนลึกทำให้เห็นว่าลวดลายเริ่มต้นตั้งแต่หัวไหล่จนถึงปลายนิ้ว มัดกล้ำมทั่วร่างกายดูสมบุรณ์มีพลังกำลัง ตอกย้ำคำว่า ‘ไม่น่ารัก’ ด้วยการใส่จิวสี้เงินเล็กๆ ที่ปีกจมูกข้างซ้าย

“กูอยากได้แฟนตัวเล็กๆ ไม่เอาตัวเท่าควายแบบมึง”

“ไม่ใช่เหตุผลที่มึงสมควรนอกใจเลยเว้ยบอมบี้ อีกอย่าง...สามปีที่แล้วมึงไม่ได้พูดกับกูแบบนี้ มึงบอกมึงชอบที่กูเป็นกู มึงไม่รักกูแล้วมากกว่า ปากหมาๆ ของมึงถึงพูดออกมาแบบนี้” มันจุกไปหมดจนรู้สึกว่าร่ากายไร้เรียวแรง อคราคลายมือออกจากการกำคอเสื้ออีกฝ่าย แล้วผลักให้มันเซไปด้านหลัง “เล็กกับกูได้ แต่กูขอถาม ร้าน...ที่เราสร้างมาด้วยกันล่ะ มึงจะเอายังงี้”

“กูจะถอนหุ้นออกไป มึงก็ทำของมึงไปคนเดียว”

“แม่่งเอ๊ย!” ลิ้นสุดความอดทนสำหรับคืนนี้ อคราคิดว่าตัวเองไม่ใช่คนบอบบางถึงขนาดจะนั่งร้องไห้ฟูมฟายเมื่อถูกคนรักนอกใจ

เขาคว่าขวดเบียร์ทุบกับโต๊ะไม้จนมันแตกออกเป็นเสี่ยง กำลังจะหันปลายแหลมไปข่มขู่ทั้งผิวเก่าและซู้รักที่แอบใช้พื้นที่เตียงของเขาไว้ร่วมกัน ไม่ได้ตั้งใจจะแทงจริง ๆ

แค่จะขู่ให้ไม่กล้ากลับมาเหยียบที่ร้านอีก

แต่เหมือน ‘ผิวเก่า’ อย่างบอมบี้จะไวกว่า มันคว้าเก้าอี้แล้วฟาดเขาเต็มแรงซัง

โลกมืดดับ...จบแล้วร้านเรา The Crowd Bar

“เอ็ง มึงจะนอนอีกนานมัย กูต้องไปทำงานต่อ”

“อ้อ”

“เอ็ง ถ้ามึงไม่ตื่นมาคุยกับกู กูจับมึงทำผัวจริง ๆ นะ”

“กูถูกผัวทิ้งอย่างเดียวก๊ก็เหี้ยแล้วปะ ถ้าต้องเป็นผัวมึงอีก กูว่ากูฆ่าตัวตายดีกว่า” อันที่จริงอคราตื่นตั้งแต่ได้ยินเสียงประตูห้องนอนถูกเปิดออก ที่ชั้นสามของร้านถูกจัดเป็นห้องนอน ประตูไม่เคยล็อก ค่อนข้างโอเฟ่นสำหรับเพื่อนฝูง

โดยเฉพาะอินกที่กำลังสับสันสูงเข้ามา

รองเท้ายกก็ไม่ถอด เวร!

“ซื้อข้าวต้มมาฝาก ได้ข่าวว่าถูกผัวตีจนหมอบ เด็กในร้านต้องหัวขึ้นมตายข้างบน ดูดิหน้าหล่อ ๆ แหกหมดแล้วเนี่ย”

“สาระแน”

“ใคร?”

“มึงสิ อยู่สองคนจะให้ดำใคร” อคราลุกขึ้นนั่ง แอร์เย็นฉ่ำไม่ระคายผิว เขาถอดเสื้อกล้ามตัวเดียวตัวเดิมกับที่ใส่เมื่อคืนออกทางคิระระ รูปร่างบึกบึนถูกจับจ้องไม่ว่างตา

แน่ละ ว่าไม่ใช่เพราะอารมณ์พิศواس น่าจะเพราะรอยช้ำขนาดใหญ่บนหน้าท้องไร้ไขมัน

“ไปแจ้งความมัยมึง”

“ช่างเหอะ กูก็ตีมัน ผิดทั้งคู่”

“แล้วไอ้บอมบี้มันไปอยู่ไหนแล้วอะ” นรินานั่งลงตรงข้างเตียง นึกและเข้าที่รอยช้ำจนเพื่อนรักย่นหน้าซู้ตปากเจ็บ

“ไปอยู่กับเมียใหม่มัน เก็บข้าวของออกไปหมด จะถอนหุ้นออกจากร้านด้วย...บอกตามตรงนะ กูเครียดเรื่องร้านวะเนก ไม่รู้ว่าจะเอา ยังไงต่อเลย”

“ช่วงนี้มึงก็ปิดร้านไปก่อนมัยละ ไปเที่ยวพักผ่อน ไปเมืองนอกก็ได้”

“ไม่อยากไป”

“มึงต้องไป”

“อะไรวะ”

“เพราะกูจองตัวกับที่ปักไว้ให้มึงแล้ว ตั้งแต่รู้ว่ามึงตัดขาดกับ
ผัวเหี้ยของมึงได้...ไปซะ ได้หวัน เขาว่าพระที่นั่นขลัง ของงานไฉ่งาน
ขอผัวได้ผัว”

“มึงจริงจังปะเนี่ย?” ต้องทำหน้าที่เชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง จนกระทั่ง
เพื่อนสาวพยักหน้าหงิก ๆ

เขารู้ดีว่านริชาจะไม่ไปกับเขา มันต้องดูแลผัว...

“จริง กูก็ได้ผัวเพราะไปไหว้มา มึงไม่ต้องคิดมาก คิดซะว่าเป็น
ของขวัญที่นรกไม่ต้อนรับมึงจากกู เลิกไปก็ดี อยู่กับไอ้บอมบ์ก็เหมือน
ตกนรกแหละ ทีนี้...ทีนี้ พอมึงไปไหว้พระแล้วໄ໓ปะ มึงก็จะได้ผัวใหม่
ขอพระแบบหล่อเริ่ด เป้าใหญ่กว่าไอ้บอมบ์ แต่มึงต้องขอให้ครบนะ
เอาให้คุ้มค่าตัวเครื่องบินที่กูจ่าย”

“ได้ ๆ กูจะขอแบบนี้ ลูกขอผัวใหม่ แบบสูง ยาว เอวดี หรรม
ใหญ่ ໄ໓พอประมาณ เป้าหน้าผัวอภิชาติ มีการศึกษา ชาติตระกูลดี
รักครอบครัว กู เข้ากับเพื่อนกูได้ ไม่แตกໄວ ตั้งใจทำมาหากิน”

“เยี่ยมไปเลยอิอิ๊ กูเวลค์ม ยัวนิวบอยเฟรนด์ลวงหน้า เจริญพร
สา...อุ!”

รู้ตัวอีกทีก็วาร์ปมาอยู่ได้หวัน

แบบໄง ๆ แบบคนไม่มีแผน แบบคนไม่รู้จะไร แบบคนไร้ที่ไป
แบบคนไม่มีเป้าหมาย แบบโลนลี่...

อครารู้แค่ว่าตัวเองเช็กอินเข้าที่ปักในตอมัสห่มของเมื่อคืน
เห็นจะได้ และเพราะอ่อนล้าจากการเดินทาง บวกกับเครียดจนนอน
ไม่หลับมาหลายวัน พอข้ามประเทศมาเปลี่ยนบรรยากาศ ก็ทำเอา
หลับสนิทแล้วตื่นมาอย่างสดใ้ในตอนเจ็ดโมงเช้า

เขาอาบน้ำแต่งตัวตามคอสตูมที่จัดหนักจัดเต็มมาสองกระเป๋ารุ่งวันแรกแบบไทเปบอยด้วยกางเกงยีนส์สีดำสามส่วนตัวละห้าสิบบาทตลาดนัด ดูดีขึ้นมาหน่อยด้วยเสื้อยืดตัวโคร่งสีดำโลโก้ Gucci ตัวละหมื่นสาม สวมหมวกจากตลาดนัดเช่นกัน สวมรองเท้าแตะยี่ห้อ NIKE ที่ได้มาเพราะป้าย Sales กระเป๋าเขาไม่พก กางเกงตัวนี้กระเป๋าลึกมากพอให้ยัดพาสสปอร์ตกับซองชิปใบเล็กๆ ที่บรรจุเงินที่แบ่งไว้สำหรับใช้ในแต่ละวัน วันละไม่กี่พันดอลลาร์เท่านั้น ที่เหลือก็เก็บไว้ในตู้เซฟที่โรงแรม

อันที่จริงอคราเป็นคนงกและรอบคอบ แต่ตอนนี้ชีวิตเกิดปัญหาเพราะมาแบบถูกละหุไว้แผน เลยยั้งๆ อยู่หน้าร้านขายน้ำเต้าหู้ซื้อดื่มหนึ่งถ้วยแทนมือเช้า อร่อยดี แม้จะสื่อสารกับคนขายไม่ค่อยรู้เรื่องก็ตาม

ภาษาอังกฤษก็พูดไม่ค่อยจะได้ แผนในที่หยิบติดมือมาจากโรงแรมก็มีแต่ภาษาจีนที่อ่านไม่ออก

เอาอย่างไรดีวะ

หรือคุณวรเลิศธีรวิฑู ว่านอกจากไหว้พระขอผัว คนมาเที่ยวได้หวันเขาเที่ยวกันยังงี้

อคราหยุดยืนอยู่กับที่เพื่อเลิขหารวิฑูท่องเที่ยวในโทรศัพท์ เขาดูน้ำเต้าหู้ไปอีกอีก คาทลอดไว้ที่ปาก นึกอยากดูบุหรีแต่ยังไม่ได้ซื้อเลยได้แต่กัดตลอดไปมา ตามคมดูต้นกวาดอ่านชื่อสถานที่ที่น่าจะเป็นแลนด์มาร์กสำหรับทริปนี้เรื่อย ๆ

แต่ส่วนใหญ่ก็ไม่พ้นวัด ร้านอาหาร สวนสัตว์ ย่านช้อปปิ้งของวัยรุ่นนั่นนี่

‘เหมียน’ ที่บ้าน อันที่จริงพระพรหมเอราวัณกับพระพิฆเนศที่ห้วยขวาง ก็ขอผัวกับงานได้เหมือนกันแหละ

แต่กุเหยียบได้หวันแล้วไง พระพรหมเอราวัณไว้กลับไปไทยค่อยว่ากันอีกที

หลังจากดูรีวิวอย่างคร่าว ๆ เขาก็ตัดสินใจเดินตามฝูงชนไปที่ไหนสักแห่ง ส่วนสูงร้อยละแปดสิบเซนติเมตรทำให้ได้เปรียบในการมองเห็น แต่แล้วจากการจะข้ามถนนไปอีกฟาก ก็มีอันต้องเลี้ยวกลับ เพราะใบหูได้ยินภาษาที่คุ้นเคย

“ครับคุณแม่ อินอินถึงไทเปแล้ว ครับ...กำลังจะไปไหว้พระ”

คนไทยไวย คนไทย ไทยแลนด์สไตล์ กำลังจะไปไหว้พระด้วย
กูเดินตาม กูเดินตาม กูเดินตามอาเฮียที่ตัวสูงกว่ากู

“อินอินมาคนเดียวได้ๆ เดี่ยวขอลูกสะใภ้ไปฝาก เอาแบบสวยๆ น่ารักๆ เลยนะครับ ได้ครับ รักคุณแม่มาก แค่นี้ก่อน อินข้ามถนน”

ว้าว ว้าว ว้าว เฮียอินอิน คนคิ้วท์ คนช็อคชิ น่องเอ็งขอเดินตามหน่อยได้อ...

รองเท้าผ้าใบสีขาวสะอาดหุดยุทธะงักเมื่อข้ามมาถึงอีกฝั่งได้เรียบร้อย ผู้ชายตัวสูงที่อคราเดินตามก้มลงมองหน้าจอโทรศัพท์ เดาน่าจะกดตัดสายจากคุณแม่ อคราเลยรีบจذفรูปพรรณสัณฐานจดจำเลี้ยวหน้าด้านข้างที่...

ไอ้เหี้ย! อยากได้ทำผัว กูเสนอตัวแบบฟรีๆ

หน้าตาอาเฮียอินอินฟิลิ่งดีสินัย บ๊ีบอดี้โคตะระจะมาร์เวล

หายากมากผู้ชายที่จะตัวสูงและตัวหนากว่าเขา ถึงจะสูงกว่าแค่เล็กน้อยก็ตามที แต่พี่แม่งขาวเหมือนแดกปรอทเป็นอาหาร คิ้วทรงดาบยกเฉียงเป็นเส้นหนา ขนตาเป็นแพสซิแซมจนตาดูคม ปากสีชมพู ระเบิดอิม เด่นที่สุดบนหน้าคงเป็นจมูกที่เป็นสันตรง แก้มใสอย่างกับตุตเด็ก ฟังจากการคุยกับคุณแม่ เดาน่าอยากว่าลูกคุณหนูซัวร์ๆ

แต่การแต่งตัวก็ไม่ได้คุณหนูเท่าไรนะ อาเฮียอินอินใส่กางเกงเอวสูงแบบวินเทจ ดิดกระดุมเช็ตแขนสั้นสีฟ้าซีดๆ ทุกเม็ดจนถึงคอตัดผมทรงกะลาครอบ...เอ๋มสะพาย

เอ๋ม ย่าม...ย่ามพระรีเปลาวะ

ดูยังงี้ก็ย่ามพระอะ คนบ้าอะไรจะสะพายย่ามพระ แปลกดี...

ออกราเดินตามเมื่ออาเฮียอินอินออกเดินอีกครั้ง
อาเฮียแกเก็บโทรศัพท์ ก้าวฉับ ๆ แบบคนชำนาญทาง

ในไม่ช้าเขาก็มาโผล่ที่รถไฟใต้ดิน บัตรสมาร์ตการ์ดติดหนึ่ง
ครั้งแล้วไม่ต้องกังวลว่าคนที่ติดตามจะไปลงที่ไหน เพียงมองอยู่ตลอด
ไม่ให้คลาดสายตา ก็พอ

ไม่ให้คลาดสายตา...แต่หลังติดบัตรออกที่สถานี Longshan
Temple อาเฮียที่เฝ้าติดตามอยู่ห่าง ๆ ก็หายไปอย่างไร้ร่องรอย

“ไปไหนแล้ววะ”

เขายืนแว้งคว้าง กลับมารู้สึกโดดเดี่ยวอีกครั้งแต่ไม่ได้กังวลใจ
สักเท่าไร พอหาย่ามพระสีส้มไม่เจอออกคราก็เริ่มมองหาป้ายบอกทาง
ที่เป็นภาษาอังกฤษ เพื่อพิจารณาว่าจะไปที่ไหนต่อดี

แต่ช่วงหัวไหล่ดันถูกสะกิดจากด้านหลัง พอหมุนตัวกลับไป
ภาษาอังกฤษสำเนียงชัดเป๊ะก็สาดเข้ามา

นี่คือเสียงการแปลจากผู้เชี่ยวชาญ ทรานสเลทบายอิงอิงส์ไต้ล

“!@#\$%^&* _ ฟอลโลว์ วิ่ง มี@#\$%^&)+))_ _

(*^%*(%\$#@%\$%&#_%_#@&\$+*”

“ผมรู้พี่เป็นคนไทย ภูไทวะ ภาษาไทยเถอะ” ประกบมือขึ้นไหว
เหนือศีรษะ หลังเห็นชัดว่าคนที่สะกิดจิก ๆ เป็นคนคนเดียวกับที่เข
เดินตามมาตั้งแต่ที่สถานีไทเป อีกฝ่ายน่าจะถามเขาว่าเดินตามทำไม
ได้ยีนิด ๆ ว่าฟอลโลว์ ๆ อะไรสักอย่างนี้แหละ

เทคนิคการเรียนภาษาอังกฤษอย่างได้ผล คุณครูสอนว่าต้องจับ
คำกริยาให้ทัน...

เอาตามตรงแล้วกัน คำกริยาคืออะไร ทุกวันนี้กูยังงงอยู่เลย

“อ้าว...”

“เมื่อไหร่ที่ถามผมว่าอะไรอะ ฟังไม่ทันเลย”

“ถามว่าเดินตามมาทำไม เรา...เคยรู้จักกันหรือเปล่า”

“ไม่ๆ ไม่เคย”

“อืม...ก็ว่า แบบนี้เห็นครั้งเดียวก็จำได้แล้ว” เสียงทุ้มต่ำพูดเรียบๆ ตามคอม่อนโยนกวาดมองไปตามท่อนแขนที่มีรอยสัก ตอนแรกเขานึกว่าพวกมาเฟียด้วยซ้ำ แต่จากการยกมือไหว้ อธิบายว่าเป็นคนไทย คิดว่าน่าจะเดินตามมาด้วยเหตุผลอื่น เห็นตั้งแต่ที่สถานีไทเปแล้ว แต่มาแนใจบนขบวนรถไฟ

ชะงัดคอมองอยู่นั้น...เหมือนพวกโรคจิต

“ขอโทษทีเฮีย พอดีผมได้ยินเฮียคุยโทรศัพท์ที่สถานีไทเปอะ ว่าจะมาไหว้พระก็เลยเดินตาม” อคราสารภาพ ยกมือขึ้นลูบต้นคอแก้ขัดเงิน “ผมมาคนเดียว ไม่มีแผนจะไปไหนด้วย ขอโทษจริงๆ ครับ”

“ไม่เป็นไร วัดไปทางนั้น มาดี ไปพร้อมกันก็ได้ นี่ก็มาคนเดียว”

“เฮส! เฮียชื่ออินอินใช่ปะ”

“หยุด! ชื่อนั้นแม่กูเรียกได้คนเดียว”

“อ้อ แบบชื่อเล่นน่ารักๆ ที่เรียกกันที่บ้านนี่ ผมก็มี พ่อเรียกไอ้เข้ม แต่ผมชื่อเอ็งนะ น่าจะเด็กกว่า ปีนี่ย่สิบสี่ละ”

“อินทะ”

“ชื่อเฮียเหรว” อคราเอียงคอดถาม เดินไปยิ้มกว้างไป โชคดีจังได้เพื่อนร่วมทางมาตั้งหนึ่งคน

“ใช่ อินทะ เรียกอินเฉยๆ ก็ได้”

“ได้เลยครับเฮีย เฮียอิน”

บทที่ 1

Authentic

“เฮีย น้องกูขอถาม ย่ามที่เฮียสะพายอยู่เนี่ย เป็นย่ามจริงหรือสะพายตามแฟชั่น” อคราก้าวขึ้นไปอยู่บนชั้นบันไดเลื่อนที่สูงกว่าอินทะ เขาถอดหมวกออกชั่วคราว เสรยเส้นผมที่เปียกชื้นเพราะเหงื่อออกไปทางด้านหลัง แล้วสวมหมวกกลับอีกทีตอนที่ถึงประตูทางออก หมายเลข 1

ลมร้อนพัดปะทะตัวเมื่อก้าวพ้นออกมาด้านนอก แต่คนที่เดินสะพายย่ามเจ้าปัญหาตามกันมาดูเหมือนจะไม่สะทสะถั่นกับความร้อนระอุ

“จะน้องหรือจะกู เอาสักอย่าง”

“น้องก็ได้ แต่ถ้าหลุดกูบ้าง เฮียไม่ถือใช่ปะ”

“อืม ไม่ถือ อะไรก็ได้”

“ช่างเรื่องนั้น ตอบก่อน ย่ามเนี่ยของจริงใช่ไหม” พอเห็นอินทะไม่ยอมตอบก็ถือวิสาสะจะเอื้อมมือไปจับ แต่อีกฝ่ายเบี่ยงตัวหลบตาหวานฉ่ำอ่อนโยนเริ่มจริงจังขึ้นมา

“มึงอย่าจับ ย่ามไบนี่ของแท้หลวงพ่อบริจาค” กระซอกย่ามไบนั่นหลบแล้วเบี่ยงตัวหนี ตอนนี้น้ำยาว ๆ ของทั้งเขาและอคราก้าวมาหยุด

ยื่นรอข้ามถนนที่หน้าวัดแล้ว

อคราไม่ได้ให้ความสนใจกับวัดเท่าไรนัก เพราะสายตาเขาแต่
มองย่ามพระสลัดกับหน้าอินทะไปมา คุณมีปัญหาคูเจ้าของย่ามเลยกล่าว
ข้าพร้อมพลิกหน้าย่ามขึ้นโชว์ “ของแท้จริง ๆ ภูได้มาจากวัดป่าที่
กาญจนบุรี นี่ๆ มีปีกชื่อวัดไว้ด้วย”

“โห...”

“เพื่อนกูอยากได้กันเต็มเลย แต่กูไม่ขาย มันจะเอากระเป๋ามาไปอื่น
มาแลกกูก็ไม่ให้”

“โห...” ทำได้แค่ร้องโห พยายามอินกับความภาคภูมิใจในย่าม
พระของอินทะ เขาไม่ได้หลบตาหวานที่จ้องมาแต่แต่น้อย ยิ่งใกล้
ยิ่งเห็นว่าดวงตาคู่สวยวูบไหวตลอดเวลาที่พูดเรื่องย่ามพระ

กูว่าเฮียแม่งอาการหนักอะ...

เป็นคนธรรมะธัมโม ซึ่งและอินในรสพระธรรม

...อินทะอารามบอย

“ไปวัดบ๋อยหรือเปล่า” พอฟังเรื่องย่ามพระได้อินทะก็ชวน
เปลี่ยนเรื่องคุย เขาขยับตัวไปด้านหน้า เผลอตัวส่งมือไปลากแขนอครา
พาข้ามถนนมาด้วย

ทว่าไร้เสียงตอบกลับในคำถาม คนถูกลากกำลังนั่งอึ้งจากการ
ถูกจับงูพาข้ามถนน “เอ็ง เอ็ง...”

“ว่า?” อคราหลุดออกจากความคิดของตัวเองเพราะถูกเรียก
สีหน้าอารามบอยไม่ปกปิดว่าสงสัยว่าเขาเป็นอะไร และดูเหมือนเขา
ยังไม่หายทำหน้าประหลาดใจ นิ้วมียาวเลยล้วงเข้าไปในย่าม

อินทะหยิบพัดขึ้นมาหนึ่งอัน พัดโบกให้อคราคลายร้อนลง

“จะเป็นลมปะเนี่ย?”

“เปล่าๆ ไม่ได้ร้อน เฮียพกพัดด้วยหรอ?”

“ของหลวงพ่อ มันติดมากับย่าม ไม่อยากเอาออก ของมงคล”

“บุญแล้วที่ไม่เอาตาลปัตรมาพัดให้กู”

“ใครจะפקของแบบนั้นมาเที่ยววะ แผลกตายหา”

เจ้าของพัคสายหัว หลุดหัวเราะออกมาอย่างขบขันแล้วเลิกพัคให้อครา

“เออเนอะ ของแปลก ๆ อย่างตาลปัตรไม่มีใครพาพกหรอก เฮีย พุดถูก พุดถูกทุกอย่างเลย” แต่ยามพระเฮียยังสะพายมาเมืองนอกได้ ถ้าเห็นถือตาลปัตรมาด้วยก็คงไม่ต้องแปลกใจมาก

แต่กูไม่เดินด้วย เจริญพร...

“แล้วเป็นอะไร อยู่ ๆ ก็นิ่งไป นึกว่าจะเป็นลม”

“เปล่า ตกใจนิดหน่อยอะ ไม่เคยมีใครพาข้ามถนนแล้วอยู่ฝั่งที่ กันรให้ เฮียคนแรกในชีวิต จริง ๆ ก็ไม่ได้ตกใจหรอกแค่แปลกใจ เฮีย ดูกุสิ ดูสิว่าน่าเทคแคร่มัย” ซิซ้าตอนพุดไปพร้อมยักษ์ไหล แล้วมอง อินทะเข้าสู่โหมดสงบนิ่ง ทำหน้าเรียบเฉย ก่อนเอ่ยบอกย้อนด้วย ประโยคที่คล้ายคลึงกับประโยคที่เขาพุดก่อนหน้านี้

“กูชินดูแลคนอื่นจนเป็นเรื่องปกติไปแล้ว ถ้าเฟลออกเทคแคร่มัก เกินไป ไม่ถือใช่ปะ”

“ไม่ถือ แต่ตอนนี้ไปหาที่หลบแดดกันเถอะ ผมร้อน”

“เชื่อ หน้าแดงตัวแดงหมดเลย”

“ไม่ค้อยได้โดนแดดอะ เข้าจำศีลอยู่วัด กลางคืนถึงค้อยตื่นมา ทำงาน” ก้าวเท้าผ่านประตูด้านนอกเพื่อเข้าไปสู่พื้นที่ของวัด อคราหรื ตาสุ้แสงเพื่อมองสถาปัตยกรรม อยากชื่นชมประวัติศาสตร์อันยาวนาน ของสถานที่อยู่นะ แต่เท้ากลับก้าวฉับ ๆ ไม่สนอะไรทั้งนั้นไปยืนหลบร่มด้านใน

ไม่แน่ใจเลยว่าแดดที่แผดเผากันในตอนนี้ สวรรค์สาตมันลงมา เพื่อให้เขาซ้อมตกรนหรือเปล่า

“อยู่วัด?...ชอบเข้าวัดจริง ๆ ลินะ”

“หา...” ร้องเสียงหลง งุนงงว่ากำลังพุดเรื่องเดียวกับอาเฮีย อารามบอยแน่ ๆ ไซ่มัย จำศีลเข้าวัดของเขาเป็นการเปรียบเปรยว่า

นอนตอนกลางวัน แต่ดูเหมือนอินทจะเข้าใจว่าเขานอนที่วัดจริง ๆ
 ภูเนียนะ ชอบเข้าวัด...ภู...คนอย่างภู
 วะ ฮะ ฮ่า...
 ข่า...เหนื่อย
 “คนไทยที่มาได้วันหยุดใหญ่มาไหว้พระขอพรกันทั้งนั้น มึงก็
 ด้วยโซ่มัยละ มาขอเรื่องอะไร ขอเรื่องงานหรือความรัก”

“ขอผิวใหม่จ๊ะ”

“...”

“เอ่อ งานใหม่ครับ” พอรู้ว่าเปลोटัวหลุดอะไรประหลาดออก
 มากี่รีบแก้คำ อคราไม่เคยปิดถึงเรื่องที่ตัวเองรักร่วมเพศ แต่สำหรับ
 คนที่เพิ่งรู้จักกัน แถมยังทำทางธรรมะรั้มโม...

อารามบอยอาจตกใจเรื่องเขาเป็นเกย์

ขอปิดไว้ก่อน ทว่าคุณป้าคนหนึ่งไม่เป็นใจ เหมือนจะรีบเข้าไป
 ไหว้พระมาก...เลยเดินชนภู

ภูขวัญอ่อน ภูตกใจ ภูอุทานด้วยคำติดปากเสียงดังลั่น “ฉิฏฐ ๆ
 แม่มีระวัง!” แถมเปลोटัวสะดุดสะดึงจนเกินควร

จบกัน...ตอนนี้อารามบอยทำหน้าที่ช็อกไปเรียบร้อยแล้ว

“...”

“เมื่อก็ผมแสดง วงการบันเทิงอะเนอะ วงการบันเทิงง” อครา
 เอามือจับสองแก้ม ลูบหน้าลูบตา แล้วใช้ทั้งมือวางปิดตั้งแต่ช่วงกลาง
 จมูกลงไป “เสียคิดซะว่าไม่ได้ยินอะไรก็แล้วกันเนอะ”

“เป็นลูกสาวเหรอ”

“คือ...”

“ไม่เป็นไรหรอก บอกได้ ภูแค่แปลกใจ”

“จั้น อ่า...ใช่ เป็นตุ๊ด”

“ดูไม่ออกเลย ตอนแรกนึกว่าเป็นผู้ชายเถื่อน ๆ ซะอีก”

“เปล่า ไม่เถื่อน”

“แต่ไม่ต้องกังวลนะ ปลูกงแล้วกับเรื่องแบบนี้ จะเป็นอะไรก็เป็น”
ปลงแล้ว...

อินทะใช้คำว่าปลงแล้วผ่านน้ำเสียงนิ่ง ๆ...

อครารู้สึกจุก จุกกว่าการถูกด่าว่าเป็นตุตควายมาทั้งชีวิตเสียอีก
ฉิฏ ฉิฏ ฉิฏ...ปวดใจ!

“นี่...รู้วิธีขอผัวมั๊ย”

“ไม่...”

“งั้นตามมา เดี่ยวบอกให้ฟัง”

“...”

“ตามมาสิ บอกแล้วว่าไม่ต้องกังวล เทียวด้วยกันได้ ไม่ได้
รังเกียจอะไร”

“ผมไม่ได้กังวลเรื่องนั้น แค่อยากให้ช้าก่อน ลัก-ประ-เดี๋ยว!” ยก
ปางห้ามญาติพร้อมกระแทกเสียงทีละคำ เบรกอินทะที่หันมาเร่งเร็ว
ให้เดินตามเข้าไปในประตูมังกอ อคราถอนหายใจ ถ้าอินทะบอกว่า
ไม่เป็นไร เขาก็ไม่เกรงใจแล้วนะ... “อยากจะรบกวนเสียถ่ายรูปให้
น้องภูก่อน เอาตรงหน้าตึก ขอฟิลเตอร์สไตล”

“ได้”

“ถ่ายเรื่อย ๆ เดี่ยวน้องเปลี่ยนท่าโพสเอง”

“อ่า ๆ” อินทะเอื้อมมือไปปรับโทรศัพท์จากมือของอครา เขา
กวาดตามองรอยสักที่แขนซ้ายอย่างให้ความสนใจอีกครั้ง นึกว่าเป็น
ผู้ชายเถื่อน ๆ จริง ๆ นะ แต่เป็นลูกสาวหน้าขาวอวบอิม...แก้มเยอะ
มีเหนียงด้วย

“อย่าถ่ายอ้วนนะ”

“...งานยากแล้วกู” กระซิบแผ่วเบาให้ตัวเองได้ยินเพียงคนเดียว
เท่านั้น อินทะยกโทรศัพท์ขึ้นกดถ่ายตั้งแต่ที่อครายังไม่ได้โพสท่าทาง
เขาถ่ายไปเรื่อย ๆ ตามคำสั่ง ภาพที่ได้ออกมาเลยเป็นตอนเดิน
หันมาสั่ง หยิตา พยายามเก๊กท่า

เหี้ยทุกรูป...

“พอแล้ว ๆ น่าจะได้แล้วละ ไหน ๆ ขอรูปหน่อย”

อินทะยกโทรศัพท์หนีขึ้นเหนือศีรษะ ยึดสุดแขน เพราะคุ้นชิน การตกกับสาวน้อยที่ตัวเล็กบอบบาง เวลายกแขนแบบนี้สาว ๆ จะ กระโดดมาแย่งของ จากนั้นก็ถูกรวบกอดแต่ะอั้งแบบแนบเนียน

แต่ลืมไปว่าวันนี้อยู่กับอครา น้องมันมีส่วนสูงพอกันกับเขาเลย ด้วยซ้ำ ไหนจะรอยสักดิบเถื่อนสะใจตั้งแต่ช่วงไหล่ถึงปลายนิ้วทั้งห้า ใบหน้าคมดุจนั้ มัดกล้ำมเนื้อเห็นชัดตอนที่จับข้อมือเขาดึงลงมา แย่ง เอาโทรศัพท์กลับคืนไปได้...อย่างง่ายดาย

ตามคมตัววัดขึ้นมองเขาอย่างเอาเรื่องหลังเห็นรูปทั้งหมดใน โทรศัพท์

จะต่อยมั้ยนะ โกรธเลเวลไหน

“กูอธิบายได้ เพราะมึงอยู่ไม่นิ่ง”

“เสียใจอะ ใช้ไม่ได้สักรูปเลย”

...น่าจะไม่ได้โกรธ เพราะหน้าม้อยเหมือนเสียใจ

“เอางี้ไปยืนใหม่อีกที กูถ่ายให้ใหม่” ขึ้นนิ้วไปยังตำแหน่งเดิม ตรงหน้าตักหน้าวัดอีกครั้ง หลังเห็นหน้าโหดจ๋อยลงเมื่อเห็นรูป

“ไม่เอาแล้ว”

“ใช้กล้องกู มันจับภาพได้ไวกว่า” อินทะล้วงมือเข้าไปในย่าม แท้ ๆ อิมพอร์ตตรงจากวัด หยิบกล้องคอมแพ็คตัวเล็กในย่ามมาไว้ใน มือ ถอดเคสออก พักพเปิดให้่อครากลับไปโพสท่าทาง

“แล้วจะเอารูปจากกล้องเฮียยังงัยอะ”

“แอตไลน์ไ้ ไม่เห็นยาก”

“ถ้าแบบนั้น ผมไม่เกรงใจเฮียแล้วนะ”

“ได้ทั้งหมด กูสายตามใจอยู่แล้ว” พุดจบก็ยกยิ้มกว้างจนเห็น ฟันขาว อินทะมองอคราก้าวยาว ๆ กลับไปทางน้ำตก เขามองรูปร่าง สูงผ่านหน้าจอกล้อง

ท่าโพส...ตกลงดี

“รูปนี้ก็ดี อันนี้ก็ได้อะ เฮียถ่ายดี ๆ ก็ได้เนี่ยหว่า” อคราเลิกคิ้วขึ้น
หนึ่งข้างก่อนก้มลงไปมองภาพถ่ายในหน้าจอกล้องคอมแพ็คของ
อินทะ “ก่อนหน้านี้เหมือนแกลังกันอะ”

“ใครเขาจะไปแกลังมึง เพ้อเจ้อ เอาไลน์มาดิ เอารูปลงแล้วเดี๋ยว
ส่งให้”

“ขอไลน์น้อง คิดอะไรกับน้องปะเนี่ย?” ส่งกล้องคืนกลับไปให้
อินทะ อคราล้วงมือลงในกระเป๋ากางเกงเพื่อหยิบโทรศัพท์ออกมา
ความปากไวทำให้พูดออกมาโดยไม่ได้คิด พอสบเข้ากับตาจำเริญก็พบว่า
อินทะคล้ายจะขยับปากพูดอะไรออกมาสักอย่าง

แต่ไม่พูด ปากหยักอิมหุบจับ มีอยกขึ้นเกาต์นคอก่อนล้วงไป
เอาโทรศัพท์ของตัวเองขึ้นมาสแกนคิวอาร์โค้ดเพื่อแอดไลน์

“The Crowd Bar อันนี้เหรอะ” แอบสงสัยเล็กน้อยเมื่อต้องกด
ยืนยันผู้ติดต่อ...

บาร์...รูปดิสเพลย์เป็นร้านเหล้า

“อืม ร้านเหล้าอะ ไลน์ส่วนตัวผมกับร้านอันเดียวกัน”

“ที่บอกว่าทำงานตอนกลางคืนคือแบบนี้?”

“ใช่” อคราหัวเราะนิดหน่อย ก่อนกดส่งสติ๊กเกอร์เซย์ไฮให้
อินทะ “รูปดิสฯนี่ถ่ายที่ไหนอะ”

“เบลเยียม”

“เยี่ยมจริงปะ”

“ก็ต้องลอง”

“ว้าว ทันด้วย”

อินทะส่ายหัวไปมาส่วนอคราหัวเราะจนตาปิด จากนั้นทั้งคู่ก็
เก็บโทรศัพท์ อินทะเดินนำพร้อมอธิบายขั้นตอนการไหว้พระขอพร

“เข้าประตูนี้ เขาเรียกประตูมังกร อะ นีรูป”

“ขอสามดอก”

“เขาใช้กันดอกเดียว”

“พอหรือ”

“ดอกเดียวก็เปลี่ยละ”

“เนี่ย เหยี่ยทันผมอีกแล้วอะ” เป็นอีกครั้งที่ส่งเสียงหัวเราะออกมาอีกครั้ง เขายื่นมือไปรับรูปหนึ่งดอกจากอินทะ แอบอึ้งให้ความหัวไวของอีกฝ่าย ท่าทางธรรมชาติไม่ แต่ทันมุกได้สะดือที่เขาเล่นสองมุกแล้วนะ...

กุชอล่องของหน้อย มาหน้อย

“เฮีย คนประเทศไหนเยมัน...”

“เยอรมนี” อินทะสวนขึ้นก่อนที่อคราจะพูดจบด้วยซ้ำ เขาลากแขนข้างที่มีรอยสักหลบมุก ล้วงย่ามเอาไฟแช็กมาจุดรูปทั้งของตัวเองและอครา “มุกตื้น ๆ เลิกเล่นเหอะ ประตูนรกเปิดรับมึงกับกูแล้วเนี่ย”

“มุกไม่ตื้นเอะ แต่เลิกเล่นก็ได้ คนบาปเหมือนกันนี่ว่า นึกว่าธรรมชาติโมเนะเนี่ย”

“เดี๋ยวต้องไปไหว้เจ้าแม่กวนอิมองค์ใหญ่ที่ตั้งตรงกลางก่อน แล้วเดินวนขวาไปข้างหลัง ไหว้เทพเจ้าเฒ่าจันทราขอคู่” อินทะไม่ต่อความ เขาเปลี่ยนเรื่อง เพราะขึ้นให้อคราพูดออกมาอีกที ดูเหมือนจะได้บาปมากกว่าความเป็นสิริมงคล

“ได้ ๆ เอะ ผมยังไม่ได้ถามเฮียเลย ว่าเฮียมาไหว้พระขอพรเรื่องอะไร”

“งาน กูลาออกเมื่อเดือนก่อน ตอนนี้งานอยู่ แม่เลยให้มาไหว้”

“อ้อ”

“แต่ไม่อยากจะกลับไปทำงานเหมือนเดิมแล้ว เปื่อ...มันอยู่ไม่ติดที่ ไม่ค่อยมีเวลา ทำร้านเหล้าเงินดีปะ?”

“ถามจี้ จะแย่งอาชีพผมปะเนี่ย?”

“กำลังคิด ถ้าเงินดี”

“...กินเหล้ามันผิดศีลนะเฮียเนะ”

อินทะหยุดเท้าก่อนถึงองค์เจ้าแม่กวนอิม เขารอคราเดินมาใกล้ๆ แล้วกวาดมือขึ้นวางบนไหล่อีกฝ่าย ตบเบาๆ ก่อนเดินไปพร้อมกัน

“คนเรามันเกิดมาแค่ครั้งเดียวนะเฮียเนะ เพราะงั้นวัดก็ต้องเข้า เหล้าก็ต้องกิน เขาเรียกว่าประสบการณ์ชีวิต”

“ถ้ากินเหล้าได้ ผมเรียนเชิญเฮียที่ร้านหลังกลับไทย เดี่ยวผมเลี้ยงเอง”

“มีงพุดแล้วนะ”

อคราพยักหน้ารับพลางเหลือบมองเสี้ยวหน้าด้านข้างของอินทะ เขาระตุกยิ้มมุมปาก แล้วหมุนตัวเข้าหาองค์เจ้าแม่กวนอิมหลับตาลงเพื่ออธิษฐาน

ขอให้ชีวิตหลังจากนี้มีแต่สิ่งดีๆ เข้ามา สาธุ

พออธิษฐานเสร็จ อคราก็ก้มตา เขามองคนด้านข้างที่ยังคงหลับตาอยู่ ลมวูบหนึ่งโชยมาอ่อนๆ จนได้กลิ่นน้ำหอมจากตัวอินทะ พอเห็นตาหวานเปิดขึ้นมาอีกครั้ง จึงอดไม่ได้ที่จะถามบางประโยค

“Allure Homme Sport Eau Extreme”

“อ่า ไช้”

“เฮียกับผมใช้น้ำหอมกลิ่นเดียวกันเลย”

“รู้แล้ว ได้กลิ่นมาตั้งนานแล้ว” อินทะพูดออกมาเบาๆ พลางลากแขนอคราให้ออกเดินตามอีกครั้ง คนในวันนี้ค่อนข้างมาก เขากลัวว่าอีกฝ่ายจะถูกผู้คนกลืนหายไป

“ลากแขนไปมา ทำเหมือนผมตัวเล็กชะงั้น”

“ก็คนเยอะ เดี่ยวหลง”

“ไม่หลงหรอก อีกอย่าง...ตัวผมสูง เฮียก็ตัวสูง มองหากันง่ายนิดเดียว”

“เธอ...” อินทียังคงไม่ปล่อยมือออกจากแขนของอครา เดิน
 เชื่องช้าปากอธิบายนั่นนี่ “เราไหวเทพไปเรื่อย ๆ แต่ถ้าจะขอคูให้ไหว
 เทพเผ่าจันทร์ที่อยู่ในสุด ตอนไหวมึงต้องบอกให้ชัดว่าตัวเองชื่ออะไร
 อยู่ที่ไหน เอาแบบละเอียด ๆ แล้วค่อยหยิบป๊วะไปโยมาถามคำถาม
 เสี่ยงทาย”

“ป๊วะไปโย?”

“ใช่ ไม่เสี่ยงทายที่เป็นจันทร์เสี้ยวสีแดง มึงเอามาคู่เดียวพออะ
 แล้วตั้งคำถามลงท้ายด้วยคำว่าใช่มั้ย” อินทียกับอคราหยุดยืนไหว
 เทพเจ้าองค์ต่าง ๆ ไปตามทาง ก่อนจะเดินไปยังเทพเผ่าจันทร์ที่อยู่ใน
 ด้านในสุด อคราหยิบป๊วะไปโยหนึ่งคู่ตามขั้นตอนที่อินทียอธิบาย

“ไม่เอาด้วยเธอ”

“ไม่อะ ภูเชื่อว่าเนื้อคู่ อยากมาเขาก็มาเอง อยากใช่เขาก็ใช่เอง
 ขอเรื่องเงินดีกว่า เพราะมีเมียแต่จนก็จนนะ”

“เออจริง ไม่มีผัวอยู่ได้ ไม่มีเงินอยู่ไม่ได้เลย”

อคราพยักหน้าเห็นด้วย เขาเดินไปปักธูปในกระถางแล้วเดิน
 กลับมาอยู่ข้างอินทีย ฟังอารามบอยที่กินทั้งเหล้าเข้าทั้งวัดอธิบายนต่อ

“ถามเสร็จก็โยนไม้ลงพื้น ถ้าหงายหมดคือไม่แนใจ ให้โยนใหม่
 คว่าหมดแปลว่าไม่ใช่ หงายหนึ่งคว่าหนึ่งคือใช่”

“เข้าใจแล้ว ถ้าไม่ได้มากับเฮียนี้แย่นะ เฮียดูมีความรู้”

“ภูอ่านมาในเน็ต”

“แล้วจะพูดให้ภูหมดศรัทธาทำไมเนี่ย”

“ก็โกหกมันผิดศีลไง”

“ค่ะพ่อ” อครากลอกตาใส่อินทีย อารามบอยที่แอบเรียกในใจ
 ยืมให้เขาเล็ก ๆ ช่วงมูมปาก จากนั้นก็เดินออกไปรอตตรงที่ไม่ค่อยมีคน
 ปล่อยเขาใช้เวลากับตัวเอง ทำตามขั้นตอนที่ได้ฟังมาอย่างครบถ้วน

คนที่จากไป จะกลับมาใช่มั้ย

คว่าคู่...ไม่สินะ

เนื้อคู่เกิดแล้วไหม้ย

คว่ำ หงาย...เอาละ กูไม่ต้องโดนคดีพรากผู้เยาว์ อุ่นใจเล็ก ๆ
อย่างน้อย ๆ เนื้อคู่กูก็เกิดแล้ว

จะมาแล้วไหม้ย

คว่ำคู่...อิ๊ส! ต้องรอนานแค่ไหนวะ

ต้องรออีกนานไหม้ย

คว่ำคู่...อิหยังคะ อิหยังวะแม่

สุดท้าย เนื้อคู่มาแล้ว...ใช่หรือไม่ใช่?

อันหนึ่งคว่ำ อันหนึ่งหงาย แปลว่าใช่...

เซี่ย...เนื้อคู่มาแล้ว

ใครวะ

“เฮีย! เฒ่าจันทราบอกเนื้อคู่มาแล้วอะ”

“อ่า ยินดีด้วย” อินท๊ะสะดุ้งเมื่อถูกร้องเรียกเสียงดัง เขากำลัง
ยืนมองท้องฟ้า หลังเห็นนคราโยนป๊วะโปยอยู่หลายครั้ง

เลิกมองแค่แวบเดียว อีกฝ่ายก็ถามเฒ่าจันทราเสร็จเรียบร้อย
แถมเดินมาใกล้กันกับจุดที่เขายืนอยู่ตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่ทราบ

“แต่ผมไม่รู้ว่ามีใคร”

“คนที่คุย ๆ อยู่เปล่า?”

“ผมเพิ่งเลิกกับแฟนเมื่อไม่กี่วันก่อนเอง ไม่มีคนคุยหรอก”

“เรื่องแบบนี้ เชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่งก็พอละ งามายมากไปก็ไม่ดี”

“ไม่งามายหรอก จะรอดูว่าศักดิ์สิทธิ์จริงมั้ย ขอลองของหน่อย
ถ้าแน่จริงเอาเนื้อคู่มาขึ้นตรงหน้าเลย มา พร้อม” เท้าเอวเอี้ยวตัวสอด
ส่ายสายตามองหาเนื้อคู่ ก่อนที่อนแซนจะถูกคว่ำให้มาเผชิญหน้ากับ
อารามบอย

อินท๊ะปล่อยแขนนคราออกแล้วจับหน้าม้าที่แตกออกเพราะลม
พัดให้คืนทรง ขยับคอเสื้อ กระแอมไวก่อนเอ่ย

“เคยได้ยินมั้ย เขาบอกไม่เชื่ออย่าลบหลู่ไป...ไปขอ้ายแดงกัน
 ้ายแดงจะช่วยเรื่องความรัก วิธีขอต้องโยนป๊วะไปยให้ได้ว่าหางาย
 สามครั้ง แล้วก็เอา้ายไปช่นเซียง คือเอาไปวนรอบกระถางธูปข้างหน้า
 เหมือนปลุกเสกเครื่องรางให้ขลังขึ้น”

“อ้า ผัวมาแน่ ผัวจะมา”

“เออ ขอให้มาไว ๆ แล้วเสร็จนี้มีแพลนจะไปไหนต่อ”

“ไม่รู้ดิ บอกแล้วว่าไม่มีแพลน เฮียอะจะไปไหน”

“หาข้าวกินมั่ง เอ็งกินเนื้อได้มั้ย”

“ของชอบเลย”

“งั้นไปกินชาบูหม่าล่ากัน...กูชวน”

“ไม่ปฏิเสธ หิวมาก ๆ อยู่พอดี ขอร้านเด็ด แดกแล้วเหมือนขึ้น
 สวรรค์ได้เลยนะ” อคราหิบบ๊วะไปยมาไว้ในมืออีกครั้ง หนนี้อินทะก็
 ทำด้วยเช่นกัน แต่ก่อนจะโยนลงพื้น เสียงเรียบ ๆ ของอินทะก็พุดขึ้นมา

“้ายแดงเก็บไว้ในกระเป๋าตังค์กันนะ”

“ได้ เฮียว่าไง กูทำตามทุกอย่างเลย”

“ดีมาก เด็กดี...”

บทที่ 2

ออร์แกนิก

“เฮีย เพื่อนกูโทร.มาวะ เตียวมา” อคราขมวดคิ้วเมื่อโทรศัพท์ในกระเป๋ากางเกงสั้นไหวอย่างรุนแรง พอหยิบขึ้นมาดูว่าใครคอลไลน์มา ก็เหลือบมองทางอินทะ เอ่ยขออนุญาตเพราะภายในร้านอาหารเสียงดังเกินกว่าจะคุยโทรศัพท์

ข้างนอกดีกว่า

“อิม กินอะไรไม่ได้บ้าง” เพราะนั่งอยู่หน้าเมนูอาหาร อินทะจึงมีน้ำใจถามอคราก่อนที่อีกฝ่ายจะเดินออกไปแม้ว่าจะเพ่งหย่อนก้นลงนั่งได้ไม่กี่นาทีเท่านั้น เตายังไม่ได้เปิด หม้อชาบูยังแห้งสนิท

“ไม่เป็นอะไรหรอกถ้าอคราจะออกไปคุยโทรศัพท์สักพัก

“กินได้ทุกอย่าง”

“ผักกินได้มัย”

“ได้ เอามาเยอะๆ ผมชอบ” แอบเห็นแววตาเขม่นจากดวงตาอ่อนโยน อินทะถอนหายใจ พักพิงเฝือกให้อครารีบออกไป ที่เหลือตรงนี้เขาจัดการเอง

“แค่แป็บเดียว”

“ไม่เป็นไร กูหิวเตียวกูกินก่อนเองแหละ แต่ถ้ากู่วงกูจะนอนรอ

มึงตรงนี่”

พอได้ยินคำว่าไม่เป็นไรแล้วตามมาด้วยประโยคแปลก ๆ อครากียกยิ้มมุมปาก

ชอบคนแบบนี้วะ

หิวก็กินก่อน ง่วงก็นอน...ซัลลี้ดี

เพราะร้านอาหารอยู่บนชั้นสอง ท่อนยาวาวจึงต้องก้าวเดิน
ลงจากบันไดคืบคืบไปที่ชั้นล่าง อครากดรับสายเพื่อนสนิทอย่างนริษา พักขาที่มุมเงียบสงบไม่ไกลจากตัวร้าน ยืนตัวเอียงเพราะเท้าเอว

[อึ้ง อยู่ไหนคะมึง]

“อเวจีอะ ร้อนมาก”

[เอาดี ๆ ถึงได้หวนแล้วใช่ไหม]

“ถึงแล้ว”

[มึงไม่ได้เอาแต่นอนอยู่ห้องโซฟาปะ] เสียงที่ดังลอดออกจาก
โทรศัพท์ฟังดูเป็นห่วงจนเกินเหตุ อครากที่ได้ยินถึงกับกลอกตามองบน
“ไม่ได้นอน กูตื่นตั้งแต่เช้าแล้ว ไปไหว้พระขอผัวมาแล้วด้วย”

[แล้วได้ยังผัว?]

“อ๊ะหะ มันจะเร็วอะไรขนาดนั้น แล้วโทร.มาอะไรด่วน”

[ก็โทร.มาเช็กดูว่าผ่านตม.มั๊ย หน้าตายังเหมือนจะไปขายตัวอยู่]

“โซ่ ขาย อีพค่าตัวเรียบร้อย”

[มึงพูดเล่นจนกูคิดว่ามึงขายจริงแล้วเนี่ย]

“ความจริงคือให้ฟรี...ถ้าไม่มีอะไรแล้ว กูขออนุญาตไปกินข้าว
นะ...”

[ทำไมดูรีบ?]

“ก็...” ปากหยักยิ้มเม้มนิดหน่อย อคราลังเล ไม่แน่ใจว่าควร
จะเล่าเรื่องอินทให้เพื่อนฟังดีมั๊ย แต่ในที่สุดก็ยอมพูดออกมา “คือ...เมื่อ
เช้ากูเจอพี่คนหนึ่ง เขาเป็นคนไทย กูได้ยินว่าเขาจะไปวัด เลยขอติดไป

ด้วย”

[หืม?...]

“พอไหว้พระเสร็จ พี่เขาก็ชวนมากินข้าว ตอนนี้อรอกินข้าวอยู่”

[หืม?...ชวนกินข้าว? เขาจิบมิงอ้อ หล่อปะ]

“เปล่า เขาไม่ได้จิบกู” นิ่งอีกแล้วเมื่อนึกถึงหน้าของอินทะ อครา หลุดคำ ก่อนจะพยายามอธิบายเรื่องหน้าตา “หน้าตาก็ดีนะมิง หล่อเลยแหละ แต่หล่อแบบผักออร์แกนิกอะมิง ดูปลอดภัยสารพิษ...แต่งตัวเพียวดี”

[ออร์แกนิกก็ดีนะมิง ดีต่อสุขภาพ กลัวแต่จะออร์แกนิกเส้นเงินอะดิ]

“จะให้กูแตก?”

[ชมหล่อขนาดนี้ หรือมิงไม่เอา?]

“เออ ไม่เอา แต่เป็นพี่เขาอะไม่เอากู”

[แล้วถ้าเขาจะเอามิงอะ]

“เย่ไม่เด็ด เย่ไม่ดู กูบายจ้า” พูดเล่นกับเพื่อนจนเป็นนิสัย อครา หัวเราะว่า จนอีกฝ่ายก่นด่ามาจากทางไกล

[เออ ขอให้ได้เจอเด็ดๆ ขอให้เจอดูๆ กูขอให้ได้ กูขอให้โดน]

“โดน”ไร โดนโคยอ้อ”

[มิงไม่ต้องตรงขนาดนั้นก็ได้ปะวะ คุยด้วยละประสาทจะแตก ไม่แน่ใจแล้วว่าคุยกับเจ้าของบาร์หรือกะหรี แค่นี้แหละ เจ้านายมองแล้ว...เข็กเฟชด้วย]

จบประโยคของนริษาการเชื่อมต่อก็ถูกตัดขาด อครากำลังจะกดเข้าหน้าเฟซบุ๊กส่วนตัว แต่ไลน์จากอินทะดันดังขึ้นมาก่อน

เสียงอินอารามบอยสร้างอัลบั้มรูปภาพที่ชื่อว่า ‘น้องเอ็งกับสี่เสือกาลกิณี’

ยังไม่ทันกดเข้าไปดูรูปภาพข้างใน งงๆ ปนสงสัย ตารางสี่เหลี่ยมคลก็ถูกส่งตามมาติดๆ

วันนี้วันพฤหัสบดี สีมงคลคือสีฟ้า...กาลกิณีคือสีดำ
 ภูใส่เสื้อดำ เฮียแหม่งว่าภูเป็นกาลกิณี เพื่อนดำเป็นกะเหรี่ยง ชีวิต
 ดีดีที่ไทเป

แล้วนี่...อารามบอยเขาเทิร์นร่างตัวเองเป็นสายมูแล้วใช้ปะวะ?
 ...สีเสื้อมงคลก็มา

จากเดินช้าๆ ขาอคราก็เปลี่ยนเป็นวิ่งขึ้นบันได ไม่นานก็กลับ
 มานั่งที่เก้าอี้ฝั่งตรงข้ามกับอินทะ อารามบอยในเสื้อสีฟ้าเป็นสิริมงคล
 ยืมให้หนึ่งครั้ง หักคู่ตะเกียบออกจากกันแล้วส่งมาให้

“กุยอมใจในการตั้งชื่ออัลบั้มรูปภาพ ถึงเสื้อมันจะสีดำแต่ตัวนี้
 ของแท้ หมิ่นสาม”

“หมิ่นสามแต่ถ้าสีไม่ถูกโฉลกมึงก็ไม่เฮงนะ”

“เชี่ยเฮียเลยวะ เอาจริงดิ เรื่องสีเสื้อ?” สีหน้ายังไม่คลายจาก
 ความอึ้งทึ่ง แต่เอื้อมมือข้างที่มีรอยสักไปปรับตะเกียบที่ถูกหักให้อย่าง
 ไม่มีอึดอดอด อครากวาดตามองอาหารลานตาบนโต๊ะ อินทะจัดมันเอา
 ไว้อย่างสวยงาม น้ำลายไหล ได้เวลาฟีด (feed) แล้ว “น้ากิน หิววรวว”

“จะถ่ายรูปก่อนมัย”

“ถ่าย อย่าบอกนะว่าจัดเอาไวให้ถ่ายรูป?”

“เออ หรือจะเอารูปที่ภูถ่ายไว้แล้ว” ยืนยันว่าถ่ายแล้วจริง ๆ ด้วย
 การปิดหน้าจอโทรศัพท์ที่ให้อคราดูเหนือหม้อน้ำที่เริ่มเดือดปุด ๆ

มันถูกแบ่งออกเป็นสองฝั่ง ฝั่งหนึ่งเป็นน้ำซุปรหม่ำล่าสีแดงจัด
 อีกฝั่งเป็นน้ำใสฝักจั่น

“เอาของเฮียก็ได้ ส่งให้ด้วย น้องกินได้แล้วใช้ปะ ใส่ผักใน
 หม่ำล่าด้วยดิ”

“ไม่”

“...”

“ภูคนรักโลก ภูไม่แตกผัก แยกหม้อกันไปเลย” เอาตะเกียบดัน
 มีออคราที่กำลังจะหย่อนผักลงในหม้อออกให้พ้น อินทะยื่นหน้ามา

จ้องตา อคราก็ยื่นหน้าเอาตามาสบกัน

เหมือนมีกระแสไฟแล่นเปรี้ยวๆ ออกจากดวงตาสองคู่ อินทะเกร็งตาไม่กะพริบ อคราก็ด้วย

“กูจะกินหม่าล่าเท่านั้น ใส่ผักด้วย”

“โน”

“แล้วทำไมไม่สั่งซูปหม่าล่ามาทั้งคู่ตั้งแต่แรก”

“มึงเหมือนคนไม่กินเผ็ด เลยสั่งมาสองอย่าง”

“อย่าตัดสินคนที่หน้าตา เพราะหน้าเขียก็เหมือนคนชอบกินผักออร์แกนิก...”

“ไม่กินแปลว่าไม่กิน...นี่ มึงเคยได้ยินทฤษฎีที่ว่าจ้องตากันแปดวินาทีแล้วจะตกหลุมรักมั๊ย” จู่ๆ อินทะก็เปลี่ยนเรื่อง เขายังไม่เลิกจ้องตาอครา นิ่งค้างไม่กะพริบ

“เคย...”

“คิดว่าจริงมั๊ย”

“เสียว่าไงอะ นี่เกินแปดวิมานานแล้ว”

“กู...” ตายังขมวดแข็ง แต่มือเรียวยาวกลับกำเข้าหากันแน่น อินทะตกอยู่ในช่วงเวลาลากลำบาก...

และแล้วในที่สุด... “คิดก่อน ใครหลบตาก่อนแพ้ะ”

“ได้ แล้วคำตอบว่าไง จริงไม่จริง”

“จริงมั้ง...กูยอมแพ้ละ กูแอบตา มึงทำได้ไง ไม่กะพริบตาเลย”

อินทะดันแผ่นหลังพิงกับเบาะนุ่ม เขากะพริบตาถี่ๆ ติดกัน ใช้มียกนิ้วคิ้วดวงตาเพราะแสบเคือง อคราเลยเลิกเล่นแล้วกะพริบตา เป็นผลให้น้ำตาหยดใสๆ ไหลลงไปตามผิวแก้ม ดวงตาเขาแดงก่ำ ภาพตรงหน้าพร่าเลือน “ไม่เล่นแบบนี้อีกแล้ว...”

กระดาศหิซซู่ตรงเข้าซบหน้าตาที่ไหลลงมาให้ อคราตัวแข็งที่อึดล้มของอารามบอยอ่อนโยน ทั้งมือที่ยกเช็ดน้ำตาจากการเล่นบ้าๆ ให้ ทั้งสายตาที่จ้องมา

เพลงจ้องตากันอีกครั้ง 1 2 3 4 5 6 7...8

“เอ็ง...เอ็ง”

“อะไร” สะดุ้งตัวเมื่อถูกเรียกเสียงเข้ม อครายกมือลูบต้นคอ
เสียงมองไปทางอื่น

“เหม่ออะไร”

“เปล่า”

“กินได้แล้ว จะใส่ผักก็ใส่ไป แต่ห้ามเกินสิบชิ้นนะ”

“ไม่ใส่ก็ได้ เดี่ยวน้องกินจากหม้อนี้เอง”

“เมื่อก็จ้องตาแพ้ ภูก็ควรยอมให้มึง” คิ้วพาดเฉียงเล็กขึ้นอย่าง
สงสัย มือที่กำลังจะใส่ผักชิ้นเล็ก ๆ ลงไปถูกจับยึดไว้แน่น

“ผมรู้ว่าผมไม่ใช่ศูนย์กลางของจักรวาล กินข้าวกับคนอื่นไม่ควร
เอาแต่ใจ เรื่องจ้องตาแพ้ พาเที่ยวชดเชยแล้วกัน”

“แบบนั้นก็ได้” อินทะดึงมือที่ถูกจับออกเบา ๆ แล้วจับตะเกียบ
กระชับไว้ในมือ “ดูนี่ก่อน ภูจะสอนให้ วิธีการกินชาบูที่ถูกต้อง”

ยิ้มกว้างแล้วเหลือบมองไปทางอครา ฟันขาวกัดขบที่ริมฝีปาก
ล่าง อินทะโชว์วิธีการกินอย่างมีศิลปะ ด้วยการคีบชิ้นเนื้อบาง ๆ ขึ้น
มา

“คุณหมูน้าต้องได้ที่ ไม่เดือดเกินไป เอาแค่พอร้อน จากนั้นก็
เอาเนื้อไปแกว่งจนกว่าจะสุก” อินทะทำตามที่ตัวเองพูดทุกอย่าง โดย
มีสายตาแปลกใจของอครามองตาม ไม่นานชิ้นเนื้อสีแดงจัดก็เปลี่ยน
สี สดเป็นสุก อินทะจึงคีบไปใส่ในจานของอครา “ลองกิน”

“กินแบบนี้ว่าภูจะอิม...” บ่นแต่ลงมือจัดการคีบชิ้นเนื้อเข้าปาก
แล้วต้องร้องออกมาว่า “อร่อยลั๊”

“ใช่ะ...”

“แล้วนั่นเสียทำอะไรอะ”

“ศิลปะก็ให้มันเป็นศิลปะไป ตอนนี้อยากหิวมาก แดกแบบมนุษย์
ปกติกันเถอะ” ถาดเนื้อหลายถาดถูกเทลงไปในหม้อทั้งสองฝั่งอย่าง

เท่าเทียม “แค้ไขว้ให้ดู แค้นั้นแหละ”

อคราหัวเราะ แกว่งเนื้อขึ้นหนึ่งคืบให้อินทะบ้าง

“เฮียรู้ตัวปะว่าเป็นคนแปลก?”

“รู้”

“แต่มีเสน่ห์”

“แล้วมึงรู้ตัวปะ? ว่ามึงก็แปลก”

“ยังงี้”

“ไม่บอก”

อคราส่ายหัวไม่คิดถามต่อ เขามองอินทะกินอย่างสุภาพ แต่กินไปได้ไม่กี่คำก็ลุกขึ้นยืน “เอาน้ำอะไร”

“เดี๋ยวไปเอาเองได้”

“หิ” สันศิริชะจนหน้าม้าขยับ อินทะยิ้มโชว์ฟันขาวอีกครั้ง เอ่ยออกมาเบา ๆ “กูบอกแล้วว่าขอบดูแล”

“แบบนี้ น่าดูแล?” ซี่งเข้าที่ตัวเอง ยิ้มคืนกลับอย่างจริงจัง

“ใช่ เพราะฉิม”

“ถ้ากูฉิมพี่มึงก็เซยปะวะ”

“เซยตรงไหน มันเป็นสไตส์เดอะ เร็ว จะแดกน้ำอะไร เปียร์มั้ย แต่จิดนะ”

“เอามาลองก็ได้ ขอบคุณครับ” คิ้วเข้มยักจิก ๆ ใส่อินทะที่เดินจากไป พอนั่งอยู่ที่โต๊ะเพียงคนเดียวก็เพ่งนึกขึ้นได้ว่านริษาบอกให้ดูเพชบุรี

อคราจึงปลดล็อกหน้าจอโทรศัพท์ กดเข้าไปดูอย่างรวดเร็ว เพชส่วนตัวเขาไม่ได้มีเพื่อนมากนัก การแจ้งเตือนจากอดีตคนรักจึงปรากฏชัดเจน

มือข้างที่มีรอยสักจิกกำเข้าหากันจนรู้สึกเจ็บ หน้าอคราเครียด เข้มจนคนที่เพ่งเดินกลับมาที่โต๊ะนึกแปลกใจ

อินทะเห็นดวงตาคู่คมเอ๋อคลอด้วยหยาดน้ำตา ไม่หยดไหล

หายไปเหลือเพียงขอบตาแดง ๆ

“ผมเล่าอะไรบางอย่างให้เฮียฟังได้ปะ”

“อิม เล่ามา” นั่งลงที่ฝั่งตรงข้ามตามเดิม อินทะถือนิสาสะเอาโทรศัพท์ออกจากมืออครา เขาวางคว่ำมันลงด้านข้าง นั่งกินต่อเจียบ ๆ ไม่เร่งเร้าให้อีกฝ่ายเล่า

พอปรับอารมณ์อ่อนไหวจนคงที่ อคราจึงเริ่มต้น

“ตามปีที่แล้วผมกับแฟนตัดสินใจเปิดบาร์ด้วยกัน เราเริ่มจากร้านเล็ก ๆ ผมทุ่มเท ทำงานหนักจนแทบไม่มีเวลาพัก ทำ...ทำจนร้านเป็นที่รู้จัก มีลูกค้ามากขึ้น เดือนที่แล้วผมเลยตัดสินใจขยายร้าน ก่อนจะจับได้ว่าแฟนเอาคนอื่นมานอนบนเตียงของผม”

“มึงก็เอาคนอื่นไปนอนบนเตียงแฟนมึงมั่งดิ”

“ไว้ยัย เลิกแล้วเถอะ” สีหน้าย่ำแย่ดีขึ้นเมื่อถูกดึงออกจากเรื่องราว ๆ ด้วยการที่อินทะถือนื้อเข้ามาในปาก อคราเคี้ยวหับ ๆ ระบายความแค้น พอกลิ่นเสร็จก็เล่าต่อ “ผมเลิกกับมัน รอบนี้น่าจะเด็ดขาด มันถอนหุ้นออกจากร้าน วันนี้...มันเข้าไปปลดป้ายชื่อร้านลง โปสเตอร์ประกาศว่า The Crowd Bar จะย้ายไปที่ใหม่ ร้านมันกับเมียใหม่...โคตรเหี้ย”

“เหี้ยจริง”

“เขาถึงบอกไว้ว่าเลือกผัวผิดคิดจนตัวตาย...ขอให้รอดก็แล้วกัน เอาจริงนะ มันทำไม่เป็นหรอก เพราะที่ผ่านมามันทำงานคนเดียว พุดแล้วแม่เง็บใจ”

“มึงอย่าร้องไห้ตรงนี้ เดี่ยวคนเขาคิดว่ากูทำมึงท้องแล้วไม่รับผิดชอบ”

“พุดแล้วเสียวมดลูกเลยเฮีย”

“มึงไม่มีมดลูก”

“มี กูอ่อนไหวอยู่ช่วงนี้เป็นเมนส์”

“วันแดงเดี๋ยวนะ กูอาจต้องตามใจมึงเป็นพิเศษ”

“ซีเรียสก่อน เดี่ยวค่อยไปซื้อผ้าอนามัยกันเนอะ” อคราเอานิ้วแตะปาก ดึงอินทะและตัวเองกลับเข้าสู่บทสนทนาที่จริงจัง “เรื่องผัวเหี้ยช่างแม่งเหอะ แต่ที่เครียดอยู่เนี่ยคือร้านกำลังต่อเติม กูต้องใช้เงินแต่กูโง่อะ กูพลาด กูเอาเงินสดให้มันหมด เพราะไวใจ ให้อะด้วยความพิศวาสด้วย ไม่รู้จะทำยังไงต่อเลย กูก็ไม่รู้จะผ่านมัย”

“เฮ้อ เรื่องเงิน พุดยากอะ” อินทะถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่ เลิกบิวดิให้อารมณ์ของอคราดีขึ้นด้วยการป้อนเนื้อ เขาวางตะเกียบคู่ช้อน ลินดูนกระพุ่มแก้ม มีอยกขึ้นลูบเสยผมหน้าม้าให้ขึ้นไปด้านบน “แต่กูมีเงิน”

“...”

“จะเล่าอะไรให้ฟัง ตั้งใจฟังให้ดีละ” อินทะตั้งท่าเล่า มือเขายกขึ้นประกอบท่าทาง “ที่จริงเรื่องนี้บรรยายภาคตอนเล่ามันควรเป็นร้านเหล้า ไม่ใช่หน้าหม้อชาบู”

“เล่าเถอะ อยากรู้ อย่าทำให้ยากแล้วจากไป”

“คือ... กูคบผู้หญิงคนนึงมาสักพัก จริงจังมากถึงขั้นจะแต่งงานกัน ก็รู้แหละที่บ้านเขาไม่ชอบกู กูก็พยายามเปลี่ยนตัวเองทุกอย่าง ทำงานหนักเก็บค่าสินสอดที่บ้านผู้หญิงเรียกรุนแรงเกินเบอร์ไปมาก... แต่สุดท้ายก็จบกันด้วยการถูกนอกใจ มึงรู้มั๊ยเขาบอกกูว่าอะไร เพราะกูทำงานจนไม่มีเวลาให้เขา...เขาเลยเลิกอีกคน”

“เซี่ย ตรงมากกว่ากูอีก” อคราคืบเนื้อในหม้อส่งให้อินทะ ปากกระตุกกับเรื่องที่ได้ฟัง แต่สีหน้าคนเล่าดูซิดซา ดวงตามีประกายโกรธซึ่งมาชั่วคราวหนึ่ง

“ที่จริงไม่ใช่กูไม่มีเวลาหรอก ช้ออ้าง เพราะผัวใหม่เขาอะ หัวหนาๆเอง...รวยกว่า ตำแหน่งใหญ่กว่า ครอบครัวชอบมากกว่าที่ชอบกู”

“แล้วจู่ๆ ใครเป็นขึ้นกว่า”

“กูเช็กของแป็บ” ไม่พูดเปล่าอินทะขยับตัวในท่าทางที่ถนัด เขา

จ้องหน้าอคราไปด้วยตอนที่สอดมือลงในกางเกง

“อึเอียยย มึงไม่ใช่คนธรรมชาติม๊มโม ขย้าจนละหมดแล้ววววว”

“ก็กูไม่แน่ใจ ว่ากูเป็นขั้นกว่ามัย แต่ของกูก็ลักแปดเกือบ ๆ แก้ว น่าจะจุกอยู่นะ”

“บาป โดยสมบูรณ์” อคราหรีตาพร้อมสะบัดหน้าไล่ความร้อน ที่สองแก้ม

รับไม่ได้...คนสำรวมที่วัด ได้โปรดเอาความประทับใจตอนเจอกันครั้งแรกคืนกูมา “ยามพระก็คือหมดขลัง กูรู้ กูเห็น กูเรียนมา คนบาป...น่ากลัว”

“กูก็เหย์มึงเล่นปะวะ ต่อ เมื่อกูเเล่ถึงไหนละ ลืมเลย”

“บ้านแพนไ้”

“อ้อ เขาเลิกกับกูแล้วเขาก็แต่งงานกันเลย ไม่รู้สินสอดเท่าไร... ส่วนกูก็ชกหน้าไอ้แก่นั่นแล้วโดนไล่ออกจากงาน แบล็กลิสต์แล้วกูจะ น่าจะกลับไปหางานทำยากอยู่”

“กูตั้งชื่อทริปนี้ได้แล้ว คนชวย ๆ สองคนเดินงมาเจอกันในดงเจ๊ก”

“คนชวย”

“กูเกลียดตัวเองที่ผวนเสร็จทันทีที่เฮียพูดจบ”

“ศีลเสมอกันไ้ ที่กูบอกว่ากูมีเงิน กูมีอยู่สิบล้าน อดีตเคยจะใช้เป็นสินสอด แต่ตอนนี้ไม่รู้จะใช้ทำอะไร”

“คนเพ็งรู้จักกันเขาข่มกันเรื่องฐานะการเงินเหรวะ” อคราชี้หน้าอินทะ ควักถุงชิบออกมาวางตรงหน้า โชว์เงินที่มีด้วยท่าทีติดตลก “ตอนนี้กูมีสามพันดอลลาร์ แต่พอกลับไทยกูจะเป็นหนี้ทันที การเงินกูติดลบ...กูจน”

แล้วนั่งสลดหน้าผากวางชิดกับโต๊ะ อคราแน่นิ่งเหมือนตาย

“กูไม่ได้จะข่ม แค่ถามว่าเทคโอเวอร์ร้านมึงได้มัย กูอยากทำธุรกิจอะไรสักอย่าง”

“ไม่ขายร้าน”

“...ก็คิดไว้อยู่แล้ว”

“แต่ถ้าเสียเห็นร้านแล้วโอเคกับการเป็นพาร์ทเนอร์ กูจะร่างสัญญาส่งไปให้เซ็น”

“โอเค ส่งมาได้เลย”

“ไม่ต้องรีบตัดสินใจ”

“กูเห็นทำเลกับวิวในเพจแล้ว กูว่าร้านไปได้เรื่อย ๆ มันน่าลงทุนกับมึงก็น่าลงทุน”

“เรื่องร้านกลับไทยค่อยว่ากัน”

“ไม่มีปัญหา กูคิดซื้อร้านใหม่รอไว้แล้ว” อินทะยกยิ้มส่งให้อครา เขาสบตาที่ค่อย ๆ เยขึ้นมาช้า ๆ

1 2 3 4 5 6 7...8

แปดวินาที คุ่มค่าและน่าลงทุน

บทที่ 3

ถ้าใจเราเป็นกลาง

มีอีกกลางวันจบลงในเวลาบ่ายสามเศษ อินทะเอ๋ยถามอดรา
ในตอนที่ได้เดินออกจากร้านว่าอยากไปเที่ยวที่ไหนต่อมากกว่ากัน
ระหว่างไหว้พระอีกวัดกับเดินเล่นในย่านการค้าของวัยรุ่น

แน่นอนว่าอดราเลือกอย่างหลัง วัดไปที่เดียวก็พอแล้วมั้ง...ร้อน
ร้อนที่ไม่ใช่อากาศ แต่เป็นคนบาปมันเลยร้อน

อินทะก็ไม่ขัดศรัทธา แค่อะลือไปตามองบนนิดหน่อยตอนที่
ได้ยินเหตุผล เขาเดินนำอดรากลับไปยังรถไฟใต้ดิน Ximending คือ
ที่ที่เขาเลือกจะพาอดราไป

“ขอถาม เอียนนอนโรงแรมไหนอะ” ในขบวนรถไฟที่กำลัง
เคลื่อนตัว อดรายืนพักขาเกาะราวจับด้านบนเอ๋ยถามอินทะที่กำลัง
ก้มหน้าก้มตาเล่นโทรศัพท์

“XX Hotel”

“จริงปะ?”

“จะไปโกหกมั้งทำไม” คิ้วพาดเฉียงขมวดเล็กน้อย อินทะเงย
หน้า ก่อนจะเก็บโทรศัพท์ลงในย่ามตามเดิม

“ไม่ได้บอกว่าโกหก แค่อะปลกใจ ว่าเราพักที่เดียวกันเลย...”

“ชั้นไหน”

“น้องอยู่ชั้นหก ห้อง 652 เฮียอะ”

“ชั้นเจ็ด”

“เจ็ดยัย”

“มึงนี่น่า~ ไม่ลากกูลงใต้สะตือสักเรื่องได้มัย” ไม่พูดเปล่า มือ
หนายกขึ้นสูงแล้ววางลงบนหลังต้นคอของอครา อินทะกตน้ำหนักบีบ
คาคล้ายจะห้ามปราม ก่อนลงมือนวดคลึงที่ท้ายทอย กตนวดเน้นหนัก
สื่อความหมายบางอย่าง อคราน่าจะเข้าใจละมั้ง เพราะเขาแอบเห็น
ว่ารูขุมขนบนท่อนแขนอีกฝ่ายลุกชัน เส้นขนสีอ่อนก็ชี้ได้เด “ไหวมัยเนี่ย
กูแค่จับเฉยๆ ยังไม่ได้จับ...แค่นี้ก็ขนลุก ไม่แน่ว่าจริงนี่หว่า”

“พอ...อย่าจับ อย่าให้ความหวังน้องถ้าเฮียไม่คิดอะไร กูเป็นคน
คิดไกล กูเป็นคนคิดลึก”

“หิ” ยอมคลายมือออกอย่างง่ายดาย พร้อมข้อนตาหวานขึ้น
มองอครา แขนข้างที่มีรอยสักเอื้อมไปลูบหลังต้นคอ ตาหลุกหลิกซัด
เขิน

เอ็งยังลังเลกับสิ่งที่เขาแสดง

ไม่เป็นไร ใจเย็นๆ

“หลังค่อน้องร้อนรุ่มเลย”

“อ๋อ”

“ไม่อ่อนเถอะ กูพร้อม...แล้วทำไมหน้าตาเฮียดูหงุดหงิด มีเรื่อง
เหวอ” เอ่ยถามเพราะตอนที่เล่นโทรศัพท์อินทะทำหน้านี้ดูคิ้วขมวด
ดูเหมือนจะมีปัญหา...

หรือว่าจะเป็นแฟนเก่า...?

“ว่าคาญเพื่อนแม่ฝากหิ้วซานมแบบขวดๆ ในมินิมาร์ทอะ เอา
ทุกรส ทุกกลิ่น ทุกสี มึงว่ามันประสาทปะ”

“ถ้าอย่างละขวดก็ไม่นะ เพื่อนเฮียอาจจะชอบแตกซามาก” เขา
ออกความคิดเห็น คนในรถไฟฟ้าเริ่มมากขึ้นจนต้องขยับไปยืนเบียด

กับอารามบอย ผู้ชายตัวโตสองคนดูกินพื้นที่ในขบวนรถไฟค่อนข้างมาก แม้จะพยายามมโนว่าตัวเองตัวเล็กตัวน้อยก็ไม่ช่วย

“ฝากอย่างละสองขวด แต่ตัวมันอยู่แค่นาดานะ ไม่มีกำหนด กลับด้วย จะอยู่จนได้สัญชาติเลยมั้ง ตูเย็นบ้านกูใช้ไฟฟ้าเนอะ ฝากไม่มีกำหนดมาเอานี่น่ากระต๊อบ”

“เพื่อนอยู่เมืองนอก เสี่ยงก็ไปเมืองนอกบอย...ทำอาชีพอะไรกัน อะ ดูนี่เงิน”

“ทำงานบนฟ้า”

“เป็นนก?”

“จ๊ะ” ตาหวานหลับคาไว้ชั่วอึดใจ อินทะข่มอารมณ์อยากทูป อคราตักอึก ก่อนลืมหัดขึ้นเมื่อใกล้ถึงจุดหมายปลายทาง “ตอนนี้กูตกงาน ช่างเรื่องงานเถอะ ถึงแล้ว...ต้องลงรถแล้ว”

คว้าข้อมื่ออคราตักหับแล้วเอาตัวเองเบียดผู้คนออกไปยังประตูทางออก คนถูกจับจูงเลยเดินสบายเพราะมีผู้ชายตัวใหญ่ ๆ แหวกทางให้

“เฮียเป็นสจ๊วตหรอ น้องเคยอยากเป็นแอร์โฮสเตส แบบนี้พอเป็นได้มัย...ท่านผู้โดยสารโปรดทราบ ขณะนี้เรากำลังแล่นดิ่งลงนรกแล้ว”

“หยุด! ขายเหล้าต่อไปดีแล้วเชียว อีกอย่างนะเอ็งนะ หน้าตา กูไม่เหมือนคนเคยเป็นนักบินหรอ”

“เหมือนมกคนยาก เหมือนที่สุด!”

“เอ็งเอ็ง...” มือที่ยังจับข้อมื่ออคราอยู่ออกแรงบีบ อินทะหยุดเดินหมุนตัวกลับมาเผชิญหน้ากัน จากนั้นก็ส่งมื่อหนาไปตึงแก้มอึม ๆ จนมันยืตออก

พอปล่อยออกคนมีแก้มก็ยกมือขึ้นกุมหน้าทันที แก้มอคราแดงจัด ปากขมขมบิวด่า สายตาโกรธเคือง

“เจ็บ!”

“กมฺมุนา วตตติโลกิ...สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม”

“...”

“แบว แหย่เล่น” พอเห็นอคราหน้าตึง อินทะก็แลบลิ้นใส่ ไม่
เข้าใจตัวเองเหมือนกันว่าทำแบบนี้ไปทำไม

“เจ็บหรือ ขอโทษ จ้อ...”

อคราส่ายหัว จากนั้นก็ยิ้มออกมา

“เออหายอน น้องอยากสูบบุหรี่แล้วอะ ชื้อได้ที่ไหนมั่ง”

“เดี๋ยวพาไป...อยากเหมือนกัน ไม่ได้สูบนานละ”

“ดูบุหรี่ ละก็ดูบุรุษด้วย”

“เอ็งเอ็ง...”

“ว่าไงจ๊ะ”

“ปากแจ๋วเกินไปแล้ว”

“อะไรคือปากแจ๋ว”

“ไม่บอก คิดเอง”

ออกเดินด้วยกันอีกครั้ง หนนี้ไม่มีส่วนไหนของเนื้อตัวสัมผัสกัน
มีเพียงเสียงสนทนาดังขึ้นเป็นระยะของคนพยายามทำความรู้จักกัน
และกัน การพูดคุยเสมือนการละลายพฤติกรรมขัดเขินกับคนแปลก
หน้า

“สรุปว่าเฮียเคยเป็นนักบินจริงดิ มีรูปปะ อยากเห็น”

“มี” ลังเลอยู่ครู่หนึ่ง แต่หลังเดินออกจากสถานีรถไฟอินทะ
ก็ยอมหยิบโทรศัพท์มาเปิดรูปให้อคราดู “เหม้ย”

“หืม?...” ต้องมองสลับระหว่างหน้าจอกับคนตรงหน้า ผู้ชายใน
รูปดูต่างจากอารามบอยลิบลับ ตัวตรงไหนๆ ปากกว้าง ผมเผ้าถูกเสยเซต
จนเรียบร้อย โครงหน้าคมยกยิ้มน้อยๆ ชูदनักบินทำให้งี้ตมมีสง่าราศี
เห็นอารามบอยอาจแค่อยากได้เป็นผัว...

แต่เห็นลูนักบินปั๊บ ภูอยากโดนเลยอะ “หล่อมาก”

“ตอนทำงานเนีย ดูดีที่สุดในชีวิตละ”

“แล้วรูปนี้เพื่อนเฮียหรือ”

“เออ ตอนแรกกูเอารูปคู่แฟนเป็นพื้นหลัง พอเลิกกันก็ไม่ว่าจะใช้รูปอะไร เลยเอารูปที่ถ่ายกับเพื่อนนี้แหละตั้งไว้” พอกดปุ่มโฮมจากภาพถ่ายก็ด้งกลับมาสู่หน้าจอหลัก อินเทอร์เน็ตลို့ก ไม่ได้อวดหรือแนะนำเพื่อนคนไหนกับอคราเป็นพิเศษ

“คนที่เจาคิ้วหล่อ”

“ตาไวจ้ะวะ”

“เหมือนสูงกว่าเฮียหน่อยนึงปะ? สเตคน้องเลยอะ เขามีแฟนยัง”

“เมียตัวเล็กแค่นี้” กะมือไว้ที่ช่วงคาง...หน้าตาราบเรียบไร้อารมณ์

ไ้ดันดีกว่าเขาตรงไหนวะ...

“เสียต่าย น้องอยากได้”

“ส่วนใหญ่เพื่อนกูมีแฟนกันหมดแล้ว แต่เหลืออยู่คนนึง เอาคนโสด ๆ คนนั้นแก้ขัดไปก่อนได้มัย”

“คนไหน” อคราเบิกตากว้าง ยื่นหน้าเข้าไปใกล้หน้าจอโทรศัพท์ของอินเทอร์เน็ตให้เห็นเพียงภาพพักหน้าจออีกครั้ง

“คนนี้...” ...ชี้ที่รูปตัวเอง

“อ้อ...คนนี้ ก็อยากได้อยู่เหมือนกันนะ แต่กลัวเขาไม่เล่นด้วย” เงยหน้าขึ้นสบตาอย่างท้าทาย อคราแน่ใจว่าตัวเองไม่ได้ตาฝ้า แตบหนึ่งเขาเห็นอินเทอร์เน็ตขลุ่ยมุ่มปาก ตาวาว จากนั้นก็ยกไหล่เดินเลียงไปอีกทาง

ไม่แน่ใจว่าตัวเองถูกหยอด นึกว่าอาเฮียอารามบอยแค่แห่เล่น...จนกระทั่งเมื่อ

กว่าเฮียเขาก็ชัดเจนอยู่นะ

น้ำมันใกล้ไฟ...ไฟไหม้แน่คำมึง

“เฮียไปไหนอะ รอน้องก่อน”

“ซื้อบุหรีให้เง แล้วเดี๋ยวจะพาไปกินชาไข่มุกกับไก่ทอด ถ้าไม่กิน
เดี๋ยวจะหาว่ามาไม่ถึงได้ห้วน”

“เฮียจะเลี้ยงเหรอ”

“ครับ”

ครับ...

ตอนพูดคำว่าครับ ดูอ่อนโยนสั้ๆ เลย

ยืนพักขายาวๆ อยู่ในบริเวณที่สามารถสูบบุหรีได้ อครา
มองไปรอบกาย ก่อนจะหยุดสายตาที่คนสวมใส่เสื้อสีฟ้าที่กำลังเดิน
มาทางนี้ ในมือมีขนมไข่มุกหนึ่งแก้ว ส่วนมืออีกข้างถือกล่องไก่ทอด

ส่วนสูงที่เกินร้อยแปดสิบแน่ๆ ทำให้อินทะดูโดดเด่น การแต่งตัว
แปลกๆ ทำให้บุคลิกภาพ...แตกต่าง! ประหลาดดี!

“ทำไมมองแบบนั้น”

“หิวชามุกกับไก่” สายหวัปฏิเสธว่าไม่ได้กำลังประเมินคนตัวสูง
กว่าในใจ แล้วเอื้อมมือไปรับแก้วขนมไข่มุกมาไว้ในมือ “ปกติแดกแต่
เหล้ากับเบียร์ ไหนเอามาลอง”

“มันน่าจะหวานนะ”

ดูด...

“...หวานจริง ซื้อชาไข่มุกวันนี้แถมฟรีเบาหวานจ้ะ อร่อยตัดชา
ไปเลย” เบ้หน้าเพราะไม่คุ้นชินกับการกินของหวาน อคราแลบลิ้นออก
มาเลียริมฝีปาก ส่งบุหรีชมๆ เข้าดับรสชาติของขนม

“ปกติกูก็ไม่ชอบของหวาน” พอเห็นอคราบอกว่าหวาน ก็ลอง
ก้มหน้าลงดูขนมในมืออีกฝ่ายบ้าง...

ดูด...หลอดเดียวกัน

จากนั้นก็แย่งบุหรีในมือของอครามาสูบดับรสหวานบ้าง...หวาน
จนแทบคอ

“ผมกับเฮียอาจไม่เหมาะกับของหวาน”

“คงจั้น”

“เฮียซื้อมาก็แก้วอะ”

“แก้วเดียว แดกไม่ได้ก็ทิ้งไป” นุหรีแย่งแล้วแย่งเลย อินทะอัดมันเข้าปอดหนัก ๆ เลิกใส่ใจเรื่องชานมแล้วหันมองบรรยากาศรอบตัว ไฟจากตึกสูงและร้านค้าถูกเปิดจนสว่างเพราะแสงจากธรรมชาติเริ่มอ่อนแรง ทว่าผู้คนกลับคับคั่ง เดินเบียดเสียดกันไปมาบนถนนสายเล็ก ๆ

“ชานมไม่เวิร์กน่ะ...ไหนเอาโก๋มาลอง” เพราะอินทะใช้มือคีบมวนนุหรี อคราจึงแย่งเอากล่องโก๋ทอดร้อน ๆ มากิน “กูลองทำตัวเป็นนักวิจารณ์แป๊บหนึ่ง”

“กูเคยกินอันนี้ มันไม่แยء เลือกแบบเผ็ดมาให้ เห็นมึงใส่พริกในน้ำจิ้มชาบูเยอะ เดว่าน่าจะชอบกินเผ็ด”

“ใช่ ชอบแซ่บ ๆ” ปีกไก่ถูกกัดดังกร๊วม อคราเคี้ยวไปมองหน้าอินทะไป เขาทำหน้าที่ตาประหลาด พอกลิ้นลงท้องก็เริ่มวิจารณ์

“อันนี้ใช้ได้นะคะ รสเผ็ดผสมหวานไม่ค่อยระคายลิ้น แต่ติดเค็ม เพราะใช้น้ำมันซ้ำ คนทำดูมันใจกับน้ำราดหวาน ๆ เผ็ด ๆ ตรงนี้มากเกินไปไม่มีน้ำจิ้มหรือซอสแถมมาให้ เอาตามตรงนะเฮียกูดิดถึงโก๋ทอดหาคือใหญ่วะ น้ำจิ้มแม่ประนอมกับหอมเจียว”

“ข้าวเหนียวด้วยปะ”

“เอา” พยกหน้าหงิก ๆ หยิบไก่ชิ้นกินอีกชิ้น

“กินเก่งเหมือนกันนะเรา”

“มากอะ หิวบ่อย”

“อืมแล้วบอกนะ จะพาไปเดินเล่น” ทิ้งนุหรีที่หมดแล้วลงในถังขยะ อินทะเอาสายย่ามมาหยอยคอเพราะเริ่มเมื่อยไหล่ เขาแกว่งเล่นไปมาแบบที่ชอบทำ พอรู้สึกว่างูอครามองก็พูดออกมาว่า “จุดคารมรุ่นย่ามพระ”

“มันไม่ได้หมดคลังเพราะคนอื่นหุรอก มันหมดเพราะเฮียนั่น

แหละ”

“แค่แกว่งเล่นเอง ไม่หมดขลังง่าย ๆ หรือก”

“คำ~ เดินเล่นเสร็จแล้วกลับโรงแรมกันเลยมัย น้อกูเมื่อยแล้วอะ เมื่อเช้าที่วัดก็เดินเยอะ ในรถไฟฟ้าก็เดินเยอะ ไม่นับตอนเดินหลง ้ง ๆ ก่อนเจอเฮียอีก” ขยับเท้าไปมาเพราะเริ่มรู้สึกเมื่อยขา อครายีนแตะไก่ออย่างต่อเนื่อง ท่าทางการกินดูเอร์ดิอรรอย จนอินทะต้องแย่งมากินตามหนึ่งชิ้น

“นึกว่ามึงจะไปผับต่อ”

“ไม่อะ เปื่อ ไปเดินเล่นมินิมาร์ทแถวโรงแรมดีกว่า”

“มินิมาร์ท?”

“ทำไมอะ ผมเครียดแล้วชอบเดินเล่นในมินิมาร์ท เมื่อเช้าลองเข้าไปก็ชอบนะ ยังสำรวจไม่ทั่วเลย”

“ตามใจแล้วกัน อิมยัง”

“ขึ้นสุดท้ายละ ชามุกนี่เอาไงดี...ถ้าयरูปลงไอจีแล้วเดินถือเท่ ๆ ดีกว่า”

อินทะไม่ออกความเห็น เขาคิดว่าอคราเพียงแค่พูดถึงตัวเองต้องการจะทำเท่านั้น ไม่ได้จะถามความเห็นเขาจริง ๆ สักหน่อย เพราะหลังพูดจบเจ้าตัวก็เอากล่องไก่ที่หมดแล้วไปโยนทิ้งลงในถังขยะ เช็ดมือที่กางเกง ล้วงเอามือถือออกมา...เชลฟี

“กูฟอลไอจีได้ปะ”

“ซื้อร้านเลย กูเปิดสาธารณะ”

“ไลน์ก็เป็นชื่อร้าน ไอจียังเป็นชื่อร้านอีกเหอ”

“ใช่ รักร้านขนาดไหนอะ คิดดู” ยิ้มกว้างแล้วเก็บโทรศัพท์ลงในกระเป๋าตามเดิม อคราก้าวเท้ามาใกล้อินทะ จากนั้นก็ออกเดินไปตามทางที่มีแสงไฟ หนนี้เขาเดินนำ ทิศทางแล้วแต่ความรู้สึก...เดินมั่ว

“เดี๋ยวลง” อินทะคว้าข้อมืออครา ส่วนสูงร้ยแปดสิบของอีก

ฝ่ายกลายเป็นรอยหกสิบห้าทันทีเมื่อคำว่า *เดี๋ยวลง* หลุดออกจากปาก

“ไม่หลง”

“ไม่ได้ ให้ห่างไม่ได้หรอก” ...ยิ่งเฉิม ๆ อยู่

“อะไร”

“ก็ไม่รู้เหมือนกัน”

“นั่นก็อย่าปล่อยนะ จับเอาไว้แน่น ๆ ด้วย”

อินทะبيبกระซิบมากขึ้นเป็นคำตอบ โดยไม่หันไปมองคนข้างหลัง เขาตามใจคราไม่มีขีด แล้วแต่เลยว่ายากเดินเข้าออกร้านไหนเป็นพิเศษ

กว่าจะกลับมาถึงแถวโรงแรมทั้งห้างร้านและร้านค้าก็ปิดหมดแล้ว อินทะและอคราใช้เวลาที่ Ximending นานกว่าที่คิด สภาพขาลุยอ่อนเปลี้ย ถึงกับต้องเดินลากขาแฉะ ๆ มาหาของกินในมินิมาร์ทที่เปิดยี่สิบสี่ชั่วโมงก่อนกลับไปนอนพักผ่อน

“ไอเลิฟม้อดิก”

“มึงจะกินอะไร...เลย์รสมะนาวอันนี้อร่อย” อินทะแนะนำหย่อนขนมที่ตัวเองชอบลงในตะกร้าที่อคราถือ “กูจ่ายเอง เลี้ยงของมึงด้วยก็ได้ ไม่ต้องมองแรงแบบนั้น”

“ยังไม่ได้ว่าอะไรเลย แค่มองว่าใส่อะไรลงมา...แล้ว...ซานมแบบไหนที่เพื่อนเฮียฝากซื้ออะ อร่อยมั๊ย น้องอยากจะลองชิม”

“พอกินได้ ไม่หวานมาก สีสชมพูอร่อย” เดินไปซื้อขนมที่ไอ้ตีประจำกลุ่มฝากซื้อ แล้วอินทะก็ต้องอึ้ง เพราะอคราเล่นกวาดซาทุกรสชาติลงในตะกร้า “ร้านที่นี้ไม่แจกถุงนะ มึงจะแบกกลับยังงัย”

“น้องเชื่อว่าย่ามพระเฮียใส่พอ”

“หา!? ย่อมพระ...มันคือย่ามพระนะหนู”

“ถ้าใจเราเป็นกลาง ย่อมพระก็แค่ถุงผ้าลดโลกร้อนเท่านั้น”

“บาปจัง”

“เสียพูดว่าอะไร ไม่ได้ยิน”

“เปล่า ไม่ได้พูดอะไร” จึงงำแต่ไม่อาจขัด ดูเหมือนจุดประสงค์
อคราจะแน่วแน่มั่นเกินไป อินทะไม่น่าจะขัดได้ ได้แต่ยืนมองแล้วก็มอง
ต่อไปเท่านั้นเอง

เขาเห็นอคราหยิบของกินเล่นอีกหลายอย่าง ไม่ได้หันมาสนใจ
เขาที่ยืนเชยๆ อยู่ตรงนี้

เขาก็เลย...เอ่อ เดินไปหยิบถุงยางๆ กับเจลหล่อลื่น

เอ่อ...เผื่อมันมีอะไรฉุกเฉินเกิดขึ้น

เอ่อ...จ่ายตังค์

เอ่อ...บัตรเครดิตแตะจ่ายที่เดียวก็เสร็จ

เอ่อ...ฉิบหาย เอ็งเอ็งหันมามอง

“ซื้ออะไรอะ?”

“หมากฝรั่ง” พอถูกถามก็รีบยัดสิ่งของต้องสงสัยลงใญ่ยามพระ
เอ่อ...

“ไม่เอามาจ่ายพร้อมกัน?”

“ก็ไม่รู้เหมือนกัน...”

“ออนยาปะเนี่ย?”

“ก็แยละ มึงเลือกขนมตามสบายเลย อันนี้ก็อร่อยนะ”

หึหึ! ย่ามพระกู...

ย่ามพระ...กล่องถุงยางๆ

อินทะเหลือบตามองกล่องถุงยางๆ ที่นอนแน่นิ่งกันถุงผ้า
กะพริบตาปริบๆ ปลอดภัยตัวเองว่า

ถ้าใจเราเป็นกลาง ย่ามพระ...ก็แค่ถุงผ้าลดโลกร้อนเท่านั้นเอง

T..T

บทที่ 4

PEACH

เจาะะ...อยู่คนเดียวแล้วเจาะเป็นหมาโดนทำหมันเลย

อดคราคิดในใจพร้อมกับการใช้ผ้านุ่มของโรงแรมซับเส้นผมเปียกขึ้นอยู่หน้ากระจกห้องน้ำ เขามองใบหน้าคมของตัวเองที่สะท้อนออกมา รู้ดีอยู่แล้วว่าบริเวณไหนก็แก้มมีร่องรอยบอบช้ำ แม้จะหลงเหลือให้เห็นเพียงจางๆ แต่พอนึกถึงที่มาก็ชวนให้หงุดหงิดใจ

ต้องขอบคุณคอนซีลเลอร์ของเพื่อนนกละนะ กลบรอยช้ำได้เนียนกริบในเวลาที่ต้องออกไปเผชิญโลกภายนอก

แขนข้างที่มีรอยสักจับผ้าขนหนูขึ้นๆ ขึ้นพาดกับราวตาก หลังพบว่าเพลงที่เปิดคลอตอนอาบน้ำหยุดชะงัก มีเสียงแจ๊สเตือนจากไลน์แทรกให้ได้ยิน

เขาหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาดู ก็พบว่าเป็นอินทะ

อารามบอยถ่ายรูปยามพระ ที่ข้างในบรรจขานมอยู่หลายขวด มาให้ดูว่าลิ้มไว้ เขาเลยส่งข้อความกลับไป

The Crowd Bar : บินทบาทชานมเหรอ

IM'IN : ก็แยละ เปิดประตูมาเอาเร็ว อยู่หน้าห้อง

The Crowd Bar : แพร่ น่องไปวว

พอส่งข้อความเสร็จก็วางโทรศัพท์ไว้ที่อ่างล้างหน้าตามเดิม
อคราเดินออกมาหยิบเสื้อผ้าในกระเป๋าเดินทาง เลือกลี้อยัดสีดำพอดี
ตัวกับกางเกงขาสั้นสีเดียวกันเพราะหยิบง่าย เขาแต่งตัวอย่างรวดเร็ว
จนเรียบร้อย จากนั้นก็ก้าวไปทางประตู อาคารเฉาๆ เริ่มหายไป
ไปหน้าจอยๆ เปลี่ยนเป็นยิ้มกว้างเมื่อเห็นยามพระที่คั่นตาสูง

คนด่านหลังยามพระสีหน้าไม่บอกอารมณ์ ดูเปลี่ยนไปเล็กน้อย
เพราะเปลี่ยนเสื้อผ้า กางเกงขาสั้นลี้อยัดเช่นกัน แต่กะลาครอบที่ปิด
หน้าผาก ถูกที่คาดผมอันเล็กเสยขึ้นไป

“เข้ามาก่อนๆ”

“มึงเพิ่งอาบน้ำเสร็จหรอ”

“ใช่ หอมแล้ว ไม่เน่าแล้ว” เปิดประตูออกกว้างให้คนด่านนอก
เดินเข้ามาก่อน อคราปิดประตูลงอีกครั้งเป็นเวลาเดียวกันกับที่อินทะ
ถอดรองเท้าเสร็จ “นั่นอะไรอะ”

“ลูกพีช ซ้อมมาตั้งแต่เมื่อวาน กินไม่หมดเลยติดมือลงมาด้วย
เพื่อมึงอยากลองชิม...”

“ของเหลือว่ำนั้น?” อครานั่งลงปลายเตียง เขาใช้มือขยี้ผม
ตัวเองแทนการใช้ผ้า พร้อมมองอารามบอยหันหน้าเข้าหาโต๊ะวางของ
ทยอยเอาขวดชานมออกจากยามพระ

อารามบอยหันหลัง ไหล่กว้าง ขาวาวแถมขาว ตูดแน่น...

ดี๋ย!

“กูกินเองก็ได้”

“น้องแซวเล่น เอามาลองกินเลย...แล้วเฮียไม่กินผักแต่กินผลไม้
ได้ไซ้มัย”

“ชอบเลยแหละโดยเฉพาะผลไม้ที่มันหวานๆ อันนี้เป็นพีชแบบ
นิ่ม น้ำมันจะเยอะ จะฉ่ำๆ หน่อย”

“ว้าว...”

“กูรูมึงคิดลึก” หันหลังชนเข้ากับโต๊ะวางของ พร้อมโยนพิชลูกหนึ่งให้อครา ระยะห่างที่ไม่ไกลกันมากทำให้รับได้อย่างง่ายดาย

นับเป็นการเผชิญหน้ากันอย่างจริงจังครั้งแรก ไฟในห้องที่เปิดจนสว่างกระทบกับใบหน้าอวบอ้อม อินทะขมวดคิ้วเมื่อเห็นรอยซ้ำที่โหนกแก้ม...

ตอนกลางวันไม่เห็นมี “หน้า...ไปโดนอะไรมา”

“อ้อ...” อครากัดพิชเข้าไปหนึ่งคำแล้วหันหน้าหนีเลียงตอบคำถาม เขายกมือขึ้นแตะๆ ตำแหน่งรอยซ้ำ ก่อนรับรู้ว่าเตียงยุบยวบมากกว่าเก่าเมื่ออินทะเดินมานั่งข้างๆ

“อ้ออะไร”

“ผิวเก่าชก มีเรื่องกันตอนที่จับได้ว่ามันมีคนอื่น” สุดท้ายก็เล่าออกไป

“...”

“ช่างเหอะ ซาสีชมพูใช้มัยที่เสียบอกว่ามันอร่อย”

“อืม”

อินทะมองยาวๆ ของอคราก้าวตรงไปยังชั้นวางของ เลือกขวดซาสีชมพูพาสเทลไว้ในมือแล้วเดินกลับมา นั่งลงข้างๆ ในตำแหน่งเดิม

“เปิดให้หน่อยกูบอบบาง”

“มือมึงเปื้อนแล้วเปิดไม่ออกก็บอกเถอะ”

“เกลียดคนักพวกผู้ชายรู้ทัน!” เขม่นตาเพราะถูกรู้ทัน การกินพิชแบบจ๋าๆ ทำให้น้ำหวานหยดเลอะเปื้อนไปตามนิ้วมือ มันหนึบๆ เหนียวๆ จนไม่อยากจะเปิดขวดขานม เลยรบกวนอาเฮียอารามบอยด้วยการยื่นไปตรงหน้า

ในไม่ช้าขวดซาก็กลับมา กลิ่นนมผสมกุหลาบหอมๆ ดีขึ้นจุกชู๊ด...อ้า

ยกชด

“ແ່ບ່ອຍູ່”

“ມຶ່ງມາກື້ວັນ ເອາກະເປ້າມາຕັ້ງສອງໂບ”

“ສາມວັນ ເລຂມງຄລແບບພຣະໄຕຣປຶກຸກ”

“ມີອະໄວ້ບ້າງພຣະໄຕຣປຶກຸກທີ່ມຶ່ງພູດຶງເຢີຍ ພັນເລຍວ່າໄມ້ຮູ້”

“ໃຫ້ກຸຣັກສາສິລເກົ້າໃຫ້ໄດ້ກ່ອນ...ແລ້ວຄ່ອຍວ່າກັນເຣື່ອງພຣະໄຕຣປຶກຸກ”

ອຄຣາຍກື້ມມຸມປາກ ຫາຂ້າງເນື່ອງຍື່ນຂຶ້ນມາບັນເດີຍ ດົວໝຸນເຂົ້າຫາອິນທະ
ອີກຝ່າຍແຕ່ປາຍຕາລງຕ່ຳ ມອງອຸຊັກຟັກກ່ອນຍຶກຂຶ້ນນັ່ງຂັດສມາຣິທັນ
ມາເຟືອນູນ້າ ຕາຈັ່ງສບຕາ ໄມ້ລະໄມ້ມອງທີ່ອື່ນ

“ຣັກສາໄມ້ໄດ້ສັກຂັດເລຍເຮອ”

“ມັ່ງ...ຟື້ນນ້ຳເຍອະມາກ ເລອະເທອະອະ ນ້ອ່ງໄປລ້າງມືອກ່ອນ” ໂຍນ
ເມັດລູກຟື້ນທຶງລົງໃນດັງຂະຍະລັງກິນໝົດ ອຄຣາຕັ້ງທ່າຈະລຸກຂຶ້ນຈາກການນັ່ງ
ພູດຸຍໄວ້ສາຣະ ຕັ້ງໃຈວ່າຈະຕຽງເຂົ້າຫ້ອງນ້ຳໄປລ້າງມື ແຕ່ຂັດມືເຂົາກັບ
ຖູກຄວ້າ ພອມອງຄົນທີ່ຈັບກໍຕ້ອງໝວດດົວ

ຕາຫວານຂ່າງຂອງອິນທະເລືອບຂຶ້ນມອງ ໃນໄມ້ຂ້າງນ້ຳທີ່ສັກເສລາໄວ້
ດ້ວຍລວດລາຍກໍຖູກລີ້ນຣ້ອນແລບເລີຍສ່ວນທີ່ເລອະເທອະ

ອຄຣາຮະງັກຕັ້ງ ກັດຣິມຝີປາກລ່າງໄຫຍ່ໃຈຕິດຂັດ ເຂົາປ່ອຍໃຫ້ອິນທະ
ເລີຍມືເຂົາຕໍ່ອີກສັກຟັກ ພອອີກຝ່າຍຫຼຸດກໍເຂັ້ປລາຍນີ້ລູບຣິມຝີປາກສິສດ
ໄປມາຢ່າງທ້າທາຍ

“ແນ່ໃຈ?”

“ອີ່ມ ແນ່ໃຈ”

“A whole new world ເລຍນະ”

“ໄມ້ໄຮ້ຄັ້ງແກນ້າ”

“ກັບຜູ້ຮາຍອະນະ”

“ທ່າໄມ້ລະ...ມີປັນຫາຕຽງໄໝ້”

“ເປ່ລ່າ” ອຄຣາຮັກນີ້ວອອກຈາກຣິມຝີປາກອິນທະ ຫົວເຣາະຕ່ຳໆ ມືອ
ຍຶກຂຶ້ນລູບຕັ້ນຄອ ມັນເປັນເຕຼກຣຸກຣິນທີ່ຄ່ອນຂ້າງອຶດອັດແລະລຳບາກໃຈ

“วันไหนด้วยกันเธอ”

“ตอบมาว่าได้หรือไม่ได้แค่นั้นก็พอ”

“เฮียแม่ร้ายว่ะ” แม่ปากเข้าหากัน มองอินทะอีกหลาย ๆ ครั้ง ก่อนจะถอนหายใจออกมา “อยากรู้ว่าแปดนี้จริงปะ?...แต่ว่า ไม่มี ฤงยางฯ”

“อยู่ในยาม”

“ในยาม? เฮีย ยินดีด้วยคะ ประตูนรกต้อนรับเฮียแล้ว”

“นรกก็เฟื่องเยอะดี”

“ลงหลุมลึกหน่อยก็เจอภูนะ เฮีย...น้องมีอะไรจะสารภาพ น้องไม่เคยวันไหนนะ”

“ไม่ใช่ปัญหาอะไรเลย” ยกยิ้มมุมปากพร้อมมองอดราด้วย ดวงตาวาววับ อินทะกระซอกท่อนแขนเสื้อ...ก...เอ่อ...แขนแกร่งเข้าหา ร่าง...เล็ก...เอ่อ...ร่างไม่ค่อยเล็กป็นกลับขึ้นมานั่งบนเตียง เขารู้สึกว่า อดราตัวเล็กลงไปนิดหน่อย ตอนที่ถูกเขาผลักให้ล้มลงไปในอนราบนเตียงกว้าง

จากนั้นอินทะก็ลุกไปคว่ำกล่องฤงยางฯและเจลสำหรับร่วมรัก ก่อนกลับมาซ้อนข้อพับอดราขึ้นสูง แทรกตัวลงตรงกลาง บดเบียดส่วนร้อนเข้าหากัน

หน้าซีดขาวเปลี่ยนเป็นสีชมพูระเรื่อ เหงื่อออกตามขมับ มือกำที่ต้นแขนอินทะ รับรู้ถึงส่วนต้นตัวที่เคลื่อนไหวเสียดสีตัวตนของเขาผ่านเนื้อผ้ากางเกง

แข็งเป็นล่ำเลยไ้ย!

“เฮีย ถอยไปก่อน”

“...”

“ถอดเสื้อผ้าเลย ภูพร้อมรับแล้ว”

“มึงจะรีบไปไหนวะ”

“ไม่รู้ แต่ถอดก่อน ถอด...ถอด...ถอด” ออกแรงผลักอินทะให้

ออกไปข้างเตียงแล้วลุกขึ้นนั่งคุกเข่า อคราถอดเสื้อตัวเองออก จากนั้นก็ตามด้วยกางเกงชั้นนอกและชั้นใน

เขาหันไปมองอินทะ อีกฝ่ายก็เปลือยเปล่าแล้วเช่นกัน
แปดนิ้วของจริงวะ...คนตัวขาวอะเนอะ สีมัน...

คึกคัก กูไม่บรรยาย...

“เอ็ง...” เรียกพร้อมกับผลักให้อคราล้มตัวลงนอนที่เก่า อินทะตะกายตัวขึ้นทับไว้ หนนี้จะไม่ยอมปล่อยให้อีกฝ่ายลุกไปที่ไหนอีก

ตาเขากวาดมองร่องรอยบอบช้ำ ตามออกไปทั้ง ๆ ที่พอจะเดาคำตอบได้ “รอยข้ำที่ท้อง ไปโดนอะไรมา”

“ผิวช้ำมึง ยกเก๊าอัฟาด”

“ตัวก็โตมึงไม่สู้มัน” อินทะข่มอารมณ์แต่แววตาเดือดดาล เขาลากนิ้วไปตามซี่โครงซ้ำ อครานิ้วหน้าแสดงอาการว่ายังเจ็บอยู่

“กูตัวเล็กนิดเดียว!”

“...”

“ช่วยทำเหมือนกูตัวเล็กได้มัย ทำเหมือนกูน่ารัก...”

“อืม” อินทะพยักหน้ารับ แรงตึง แรงจับ แรงสัมผัส แผลวบาดจนเป็นอ๋อนโยน เขาจับซีกแก้มของอคราแล้วลูบไล่ไปมา โนมตัวเข้าหากดจุมูกที่หน้าผากมน กระซิบหวานจนคนฟังใจสะท้าน **“ตัวเล็กของพี่”**

“ยังเจ็บที่ถูกตี”

“ไม่เป็นไรนะ ถ้าเป็นคนของกูแล้วอะ กูจะปกป้องมึงเอง”

อคราพยักหน้าหงิก ๆ ฝอนคลายร่างกายเพื่อให้อินทะชักนำทุกอย่างมันเกิดขึ้นเร็วมาก...อึดใจเดียวรสชาติหวานฉ่ำของลูกพีชก็ถูกกวาดต้อนให้หมดไปจากโพรงปาก ริมฝีปากดูดคลึงริมฝีปากลิ้นร่อนแตะกันที่ส่วนปลายจากนั้นก็พันเกี่ยวกัน

ฉกแล้วพัน เคล้าคลึงจนคุ้นเคย ตอนที่อินทะถอนปากออกเห็นเลยว่าหยาดน้ำลายสีใสเฝ้มติดไปกับปลายลิ้น

รสจืดอ่อนหวานชวนสะท้าน ทว่าท่อนล่างแข็งขึ้นเบียดเสียด

จนผิวเนื้อร้อนระอุ

“เอาจนกูร้องขอชีวิตเลยนะ”

“เอ็งเอ็ง อย่าทำ”

คำเตือน อาจเป็นคำเตือนสุดท้าย อินทะเอื้อมมือไปปิดไฟ แล้ว
ดันร่างของอคราขึ้นสูงจนกระทั่งหลังชิดหัวเตียง

เขารวบข้อมือสองข้างของอคราเอาไว้ด้วยกัน ยกขึ้นเหนือศีรษะ
จนชนเข้ากับผนัง เสียงหายใจหอบเริ่มเปลี่ยนจังหวะเป็นหนักหน่วง

ทุกอย่างเกิดขึ้นเร็วมาก...แน่นอนว่าสติของคนทั้งคู่ยังอยู่ครบ
ถ้วน

ทุกอย่างเกิดขึ้นเร็วมาก ลื่นร้อนๆ ริมฝีปากนุ่มหยุ่นดีตราด
ก็หลาไปทั่วร่าง อินทะประกบปากเม้มดูเดือดโดยเฉพาะส่วนที่เป็น
รอยสัก อยากจะรู้ว่าสีแดงซ้ำของการร่วมรัก จะกลบทับลวดลาย
ประณีตได้หรือไม่

เขาทำรอยไปทั่วตัวอครา ก่อนคลายมือที่ตรึงไว้อยู่ออก ขยับ
ขึ้นสูงเช่นกัน เพื่อมอบรสจุมพิตแสนหวานชวนมัวเมา

มือข้างหนึ่งของอินทะเลื่อนลงต่ำ ปลายเล็บลากผ่านผิวเนื้อ
ร้อนระอุขึ้นเหนือ เสียงลมหายใจติดขัดของเอ็งดีมาก แผลวๆ ในคอ แต่
ฟังแล้วได้อารมณ์

อินทะลากมือไปตามร่องลึกตรงกัน นิ้วชี้และนิ้วกลางได้ไปตาม
สัณฐานตาณ ความหารอยจีบที่ปิดสนิท สอดแหงเข้าไปตื้นเขิน แล้ว
ต้องครางออกมาบ้างเพราะในนั้นทั้งนุ่มทั้งตอตรง เขาหายใจติดขัด
นึกถึงตอนที่ส่วนนั้นถูกโอบอุ้มไว้

ทนไม่ไหว...อยากเอาแล้ว

ท่อนแขนแกร่งของอคราโอบรอบลำคออินทะ ปลายขาขยับ
แยกออกกว้างอย่างรู้งาน มือไม้ชุกชนสอดเข้าไปในกลุ่มผมอ่อนนุ่ม
ถอดที่คาดผมออกแล้วกดจุมกุดมกลืนยาสระผมที่ยังหลงเหลือ
เจือจาง ผสมโรงเกล้าเคียงมาทับกลิ่นเหงื่อ

ไม่ไหวแล้วว่ะ...อยากถูกเอา

สลัดความคิดที่ว่าเพิ่งรู้จักกับอินทะทิง ปล่อยให้อารมณ์ร้อนที่
อัดแน่นในร่างกายดำเนินเกมกาม เขาไม่สนใจหรอกว่าคนที่กอดเขา
อยู่คือใคร

รู้แค่ลมหายใจของคนคนนี้ ดี

ผิวกายเรียบลื่นที่สัมผัสอยู่ ดี

ตัวหอม...นัวยาว และชน

“อีก...เฮีย” ผวาตัวกอดรัดอินทะแน้นขึ้นเมื่อนิ้วแกร่งฝ่าความ
คับแน่นเข้ามา อินทะผละตัวมามองหน้าแม้นิ้วยังคงอยู่ที่เดิม

“หนูเจ็บเหรอ”

“หนู?”

“เจ็บมัย”

“หนูไม่เจ็บ แต่มันฝืด แสบ...”

“มันแน่นอะ” อินทะพยักหน้ารับ เขาตึงนิ้วออกจากช่องทาง ดัน
ข้อพับอคราขึ้นสูง จนเจ้าตัวอยู่ในท่าทางนำชายหน้า ปากบวมแจ๋
เพราะถูกจูบไปหลายที

อินทะเอี้ยวตัวไปคว้าเจลหล่อลื่นพร้อมถุงยางฯ บีบเนื้อเจลใส่
ปลายนิ้วแล้วป้ายไปที่ส่วนเร้นลับ กวาดคว้านนิ้วเข้าออกจนมันชุ่มฉ่ำ
นึกพอใจเมื่ออคราส่งเสียงคราง กลางกายเหี่ยยดขยายแม้ไม่ได้สัมผัส

จากนั้นก็สวมใส่ปราการป้องกัน หนนี้เจลหล่อลื่นอยู่ในมืออครา
อีกฝ่ายบีบมันแล้วนำมาขโลมลูบที่ส่วนคึกแข็ง ชักนำให้อยิ่งแข็งแกร่ง

อินทะชอบมาก ๆ ตอนที่ก้มลงมองแล้วเห็นมือข้างที่มีรอยสัก
จับส่วนนั้นของเขาอยู่ มันให้ความรู้สึกตื่นเต้น แรงชักนำที่อีกฝ่ายใช้
กำลังดี

ดี...ดีทั้งหมด ลมหายใจดี ตัวหอม...

ขอบว่ะ

“เฮียเหงื่อเต็มตัวด้วย”

“มึงทำกูร้อน” เอ๋ยตอบพลางใช้หลังมือเช็ดเหงื่อที่หน้าผาก อินทะขยับตัววดร่นลงมา ปล่อยให้อคราเอนกายลงนอน ยกขาขึ้นสูง จนสะโพกลอย

ไฟที่มีดทำให้มองเห็นเพียงเงากันและกันเท่านั้น การร่วมรักจึงจำเป็นต้องใช้สัมผัสมีอคล้าเพื่อนำทาง พอเจอส่วนที่สามารถสอดใส่ แก่นกายเข้าไปได้ ก็นำส่วนร้อนไปชนชิด

ดีปะะๆ จนเกิดเสียงหยาบ ดันตัวถูกต้องตรงตำแหน่งอย่าง ชำนาญ

อินทะหยอดแห่เข้าไปซ้ำๆ กัดปาก ส่วนอคราส่งเสียงอึกอ๊ก ในลำคอ

การผสมร่างกายดำเนินไปอย่างซ้ำๆ ซ้ำมากจนอคราคิดว่า อินทะจงใจแกล้งกัน ทีละข้อ ทีละขั๊ก ยิ่งซ้ำยิ่งสัมผัสได้ว่ามันอวบ ใหญ่และแข็งร้อน

“เฮีย...เหลืออีกเยอะมั้ย”

“ครึ่งนึ่งมั้ง”

“อะ...กูจุกอะ” นึกหน้าเมื่ออินทะสอดเข้ามาอย่างต่อเนื่อง เขาคับแน่นช่วงปากทาง กลั้นหายใจคิ้วขมวดจนแทบจะติดกัน จนกระทั่ง สะโพกกระทบหน้าขาของอินทะ ถึงยอมถอนหายใจออกมาอย่างโล่งอก สุดโคئن ภูโตนแล้ว...

อารามบอยไม่ปล่อยให้พัก กระซากตัวออกตามความลื่นเหนียว ของเจลที่ใช้ก่อนหน้านี้ อคราพวาตัวขึ้นเปล่งเสียงคราง ความเสียว สะท้านแล่นตั้งแต่สะโพกจนถึงไขสันหลัง

มันอวบวาชวนให้พรวาเลือน อินทะโน้มตัวลงต่ำ ส่วนยักษ์จึงแนบลึกยิ่งขึ้นกว่าเดิม อคราคู้มือเข้าหากัน หลงไหลสัมผัสขานลั่น ขยับ สะโพกสวอนอย่างเรียวร้อง

การกระแทกกระแทกส่งเสียงดังเพียะจากผิวเนื้อกระทบกัน เจลหล่อลื่นจำนวนมากที่ได้เข้าไปล้นทะลัก เป็นสีขาวขุ่นหยดเยิ้มออกมา

ตามร่องสะพาน

และ...

อคราส่งเสียงครางในคอ ไม่ได้หวีดร้องออกมาอย่างน่ารัก มือทั้งสองข้างเขาดันหน้าขาของอินทะ ลดแรงกระทบรุนแรงให้ลดลง

ยอมรับว่าการมีเช็กกับอินทะทำให้รู้สึกดีมาก เขาชอบจังหวะที่ถูกพุ่งเข้าใส่ แล้วดึงกลับคืนไปอย่างอ้อยอิ่งเพราะเสียดาย

“เฮีย...กูไถ่แล้ววะ” ร้องบอกพร้อมเปลี่ยนใจตัวเอง ส่วนนั้นของเขาไม่ได้ถูกสัมผัส แต่มีอารมณ์ร่วมจนความเสียวซ่าไปกระจุกอัดที่ส่วนปลาย

“อืม กูไถ่แล้วละ มึงอุ่นมาก”

“ลึก ๆ”

“เอ็ง”

เสียงเรียกชื่อของเขามันฟังดูสั้น ๆ แต่อคราไม่ได้สนใจมากนัก เพราะห้วงอารมณ์สุดท้ายของเขามาถึงแล้ว เขาหลับตา รับรู้รสสามสี่ครั้งสุดท้ายที่อินทะส่งตัวเข้ามาทั้งหนักทั้งรุนแรง...

กระตุกสั้นเหวี่ยง ๆ หลังออกมาพร้อมกัน ก่อนจะรู้สึกโล่งที่ช่องทางเพราะส่วนยักษ์ใหญ่โตถอนออกไป ตาปริบปรอยพยายามมองเงาของอินทะ เห็นว่าคนตัวโตกว่ารูปร่างดั่งยางๆออก มัดมันจนเรียบร้อยแล้วทิ้งไว้ข้างเตียง

ไร้เสียงสนทนา อคราหากล่องถุงยางๆที่เหลืออยู่ เขาหยิบซองเงินเล็ก ๆ ขึ้นมาหนึ่งชิ้น ยัดมันใส่มืออินทะที่พลิกตัวเขาตะแคงข้างเตือนให้รู้ล่วงหน้าว่าท่วงท่าต่อไปคือทำไหนด

“หนู...”

“อย่าเรียกหนู”

“ทำไม”

“ไม่ได้น่ารักขนาดนั้น”

“น่ารักสำหรับกู” พูดจบกี้กระแทกตัวตนเข้าหาในครั้งเดียว อครา

เปล่งเสียงสบถหยาบ มืออ้อมไปตบสะโพกอินท๊ะแปะๆ ให้ผ່อนแรง

“ทำขนาดนี้...อีก...กูร้องขอชีวิตจริง ๆ นะ”

“ร้องเลย อยากฟัง” พูดย่อยากฟังแต่กลับก้มจูบปิดปาก อินท๊ะขยับสะโพกเข้าคองคว้าน ังดทุกลีลาออกมาใช้กับบอครา ส่งเจ้าของรอยสักสุดโหดถึงฝั่งฝันไม่รู้กี่ครั้งต่อกี่ครั้ง

กูเตือนแล้วนะว่าอย่าทำหาย

โดนแน่!

แม่งเกิดเหี้ยอะไรขึ้นกับชีวิตกูบ้างวะเนี่ย!

ขอทบทวนความจำก่อนนะ โอเค...จำได้แล้ว ผัวเท บินมาขอตัวที่ได้หัววัน เจออาเฮียคนหนึ่งชื่ออินท๊ะ

เยกัน...เมื่อคืน

อคราขยับตัวลุกขึ้นนั่ง ขยี้ผมที่ยุงเหยิงจากการเพ่งตีนนอนให้ยิ่งยุ่งขึ้นไปอีก ในห้องเขาไม่มีผู้ชายที่ชื่ออินท๊ะ แสงสว่างที่ผ่านผ้าม่านสีครีมเข้ามาบอกให้รู้ว่าตอนนี้อยู่แล้ว

ครั้งแรกกับความสัมพันธ์แบบวันไนต์สแตนด် ตื่นเข้ามาคนที่จัดการเขาชะยับเยินก็หายไป เหลือทิ้งไว้เพียงร่องรอยร่วมรัก ช่องทางที่เจ็บแปลบรวมถึงอาการปวดหลัง

ไปแล้ว...

ต้องเรียกร้องอะไรละ...

ช่างแม่งเถอะ...

ส่ายหัวไปมาให้ความสัมพันธ์ที่แสนสั้นและฉาบฉวย ยังดีที่ข้าวของของเขาอยู่ครบ เนื้อตัวถูกทำความสะอาด สวมใส่เสื้อผ้าชุดใหม่อย่างเรียบร้อย

เฮียแกก็ใช้ได้อยู่นี่หว่า ลีลาที่ดี เป็นรุกที่ดี...จัดการสภาพให้กูเรียบร้อยก่อนออกไป

แต่ดูเหมือนจะรักยามมาก ยามพระก็ไม่ทิ้งไว้ให้ดูเป็นของ

ต่างหน้าเลย

นึกแล้วก็ซ้ำ อคราจึงขยับลุกขึ้นยืนบิดขี้เกียจ ก่อนค่อย ๆ เดิน
ไปเข้าห้องน้ำ...เสื้อผ้าชุดใหม่ถูกเตรียมพร้อมแขวนเอาไว้ให้

มีในตลับ ๆ แนบไว้ ‘ขอโทษที่รื้อกระเป๋า เตรียมเสื้อไว้ให้ สีมงคล
วันนี้สีขาวนะ’

“โอ้ย...” ขำออกมาเบา ๆ แล้วหันหน้าเข้าหากระจก แปรงสีฟัน
ถูกเตรียมเอาไว้อย่างเรียบร้อยเช่นกัน อคราบ้วนปากก่อนส่ง
แปรงสีฟันเข้าไป

เขาหยิบโทรศัพท์ที่วางทิ้งไว้ตั้งแต่เมื่อคืนขึ้นเปิดดู

ไลน์จาก IM'IN

IM'IN : ขอโทษที่ออกมาก่อน แต่ปลุกมึงแล้วมึงไม่ตื่น

IM'IN : เมื่อคืนกูมีความสุขมากนะ

IM'IN : กูไม่วันไหนล่ะ กูเอาจริง

IM'IN : กูไม่รู้ว่ามันจะดูแปลก ๆ มั้ย มึงกับกูเพิ่งรู้จักกัน แต่กูว่ากูชอบ
มึงวะ

IM'IN : มึงกลับวันเสาร์ใช่ปะ เจอกันที่ร้านวันอาทิตย์

IM'IN : **กูไม่ใช่ได้มึงแล้วทั้งนะ รับผิดชอบแน่ แต่วันนี้ติดทอดกฐิน**
(แบบสตีกเกอร์สวัสดิ์วันศุกร์)

IM'IN : อย่าลืมใส่เสื้อมงคลที่กูเตรียมไว้ให้ด้วยล่ะ

วางโทรศัพท์กลับไปที่เคย อคราเอนหัวไหล่ข้างหนึ่งพังกำแพง
ห้องน้ำเพื่อใช้เป็นหลักในการพยุงตัว...

ทอดกฐิน...

ทอดกฐิน...

ทอดกฐิน...โคย!